CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"This same Jesus, which is taken up from you into heaven, shall so come in like manner as ye have seen him go into heaven." Acts 1:11

MAY 5th 1961 - No. 494 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

16th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

Een onopvallende feestdag

Van de zeven kalenders, die op ons kantoor hangen, is er slechts één die bij de datum van 11 Mei het woord "Ascension Day" vermeldt, doch er staat ter verduidelijking bij, dat het een feestdag voor Quebec is. Met andere woorden, Hemelvaartsdag heeft nog een plaats vrij in de rij van Rooms Katholieke feestdagen, maar als protestants christelijke feestdag is hij onbekend geworden. Protestants-christelijk Canada kent Hemelvaartsdag, althans officieel, niet meer.

Als wij eerlijk zijn, zaten we er in Nederland eigenlijk ook wel een beetje mee. Het was maar goed, dat op die dag de traditionele bondsdagen werden gehouden, anders hadden wij er ook niet veel raad mee geweten. De kerkdiensten werden maar zeer matig bezocht en voor de rest was het een vacantiedag. Zulk een "viering" van een christelijke feestdag heeft natuurlijk ook niet veel waarde. Niettemin, het feit van de hemelvaart werd in Nederland dan tenminste nog officieel in ere gehouden.

Hier moeten we het dus zonder doen. Als de kerken nu ook minder aandacht aan deze dag gaan schenken, dan duurt het niet lang meer of Hemelvaartsdag is iets van de historie geworden. Wij gaan er onze belangstelling voor verliezen en we leven er niet meer "naar toe", zoals we dat doen met Kerstfeest en Pasen.

Indien dat gaat gebeuren, verliezen we toch wel iets zeer waardevols. Laten we eens even in onze herinnering terugroepen hoe het feit van hemelvaart in de Bijbel wordt ingeleid. De Heiland was verscheidene malen aan zijn discipelen verschenen en zij waren nu op weg naar de Olijfberg. Die discipelen wisten niet wat ging gebeuren, maar zij hadden een onbevredigd gevoel. De laatste weken was er zoveel gebeurd. Niet alleen dat zij meer dan eens getuige waren geweest van een wonderlijke verschijning van hun Meester, maar hun inzicht in de "Schriften" was zo enorm verruimd. Ze hadden in de laatste paar weken schijnbaar meer geleerd dan in de drie voorafgaande jaren. Telkens was het hun opgevallen hoe alles in de Schriften was beschreven. Dat had hun Meester hen aan de hand van de feiten duidelijk getoond.

Is het dan wonder, dat zij voelen, dat het niet zo kan blijven? Ze hebben iets gezien van de kracht en de betekenis van Jezus' opstanding. Dat was voor hen maar niet een gebeurtenis, die vergeten is als zij voorbij is. Zij voelen het beter dan zij zeggen kunnen, dat die opstanding gevolgen hebben moet. Beter dan zij zeggen kunnen, ja, want zij zeggen het ook een beetje krom. Zij vragen of Jezus in die tijd het koninkrijk aan Israel weer zal oprichten. Dat was natuurlijk helemaal verkeerd gezegd, en wij kunnen ook in onze dagen heel wat critiek horen op die vraag van de discipelen. Dat die mensen nu toch niet beter wisten! Niet alleen een training van drie jaar van Jezus zelf, maar ook al de ervaringen van de weken na de opstanding moest hun gedachten toch in een andere richting sturen dan die van het nationale bestaan van Israel.

Wij gevoelen geen behoefte om nu in te gaan op die sterke verbintenis, die er voor de Jood was tussen zijn volk en de verhouding tot God. Wat ons op dit moment treft is het feit, dat die mensen, die geconfronteerd waren met de levende Heiland, gedreven worden door de gedachte, dat alles maar niet zo kan blijven als het was. In hun vraag aan de Meester is het ongeduld voelbaar, dat er nu iets gebeuren moet. Wat? Ja, dat weten ze nu juist niet precies. Maar ze weten wel dat er iets moet komen.

In plaats van deze mensen te becritiseren, hebben ze veeleer iets om jaloers op te zijn. Ze hebben iets, waarvan wij ook hier in Canada best iets konden gebruiken. Laat het dan zo zijn, dat zij nog geen juiste conceptie hadden van het Koninkrijk Gods, maar zij hadden in ieder geval een Koninkrijk in gedachten waarvan Jezus het centrum, het allesoverheersende middelpunt was. Wij zijn er nog niet zo zeker van dat onze conceptie van het Koninkrijk Gods altijd zo schriftuurlijk is. De discipelen hadden er althans iets van begrepen, dat dit Koninkrijk betrekking heeft op het **moment,** wij denken vaak dat dit Koninkrijk alleen maar iets is of wordt in de toekomst. De discipelen hadden nog maar kort tevoren ervaren, dat Jezus zich bemoeit met hun "business" toen ze die 153 vissen vingen, wat Johannes tot de conclusie bracht dat het de Heer moest zijn, die daar op het strand stond. Voor ons heeft Jezus vaak alleen betekenis met ons sterven en ons binnengaan door de hemelpoort.

Op de vraag van de discipelen volgt opvallend genoeg helemaal geen terechtwijzing van Jezus' zijde. Hij zegt ze alleen, dat de Vader het moment vaststelt. Alsof Hij zeggen wil: "Ik begrijp jullie ongeduld, Ik begrijp jullie, dat het niet zo door kan blijven als het was en dat jullie er nu iets van willen zien. Daarom zullen jullie kracht ontvangen, de kracht van de Heilige Geest."

Als wij nu even in die lijn verder mogen gaan, dan zouden wij willen zeggen, dat Jezus er in ons leven naar zoekt of wij ook dat ongeduld hebben. Voelen wij het ook, dat het zo niet langer blijven kan? Neen, wij hebben geen ervaring in de verschijning van de Heiland. Hij heeft ons geen 153 vissen laten vangen en Hij heeft niet met ons gewandeld op de weg naar de Olijfberg. Maar we geloven toch? En wij menen het toch in ons geloof? Als wij nu dat woord "Israel" er eens even aflaten, leeft dan de vraag onder ons: "Heer, wanneer zult Gij het Koninkrijk onder ons oprichten?"

Hemelvaartsdag moge dan een onopvallende feestdag zijn, hij moge verdwenen zijn van de kalenders, maar het is de dag waarop wij als bij vernieuwing de belofte horen: "Gij zult kracht ontvangen."

D. F.

Lepelaars-kolonie in het „Zwanewater" onder Callantsoog

(Zie artikeltje op pag. 2)

Een lastige buur

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Enkele weken geleden werd de wereld opgeschrikt door het bericht, dat men op het eiland Cuba, gelegen in de Caribische Zee en betrekkelijk dicht bij de zuidgrens van de Verenigde Staten en de westgrens van Mexico, op verschillende plaatsen een invasie was uitgevoerd. Op zich zelf was dit niet zo vreemd. De tegenwoordige machthebber Fidel Castro heeft zich gedurende de paar jaren van zijn bewind talrijke vijanden gemaakt, waarvan een groot gedeelte naar de Verenigde Staten is uitgeweken. Het eiland is zeer lang gerekt tot ongeveer twaalfhonderd kilometer, dat is een afstand van Amsterdam naar Nice. Bovendien vindt men overal aan de kust inhammen en naar het binnenland beboste bergen, zodat aanvallers zich gemakkelijk kunnen verbergen. En aangezien in Zuid- en Midden Amerika vrijwel in elk land de ene revolutie op de andere volgt, zou deze inval in Cuba met het doel het pas door een andere revolutie aan de macht gekomen bewind omver te werpen, heus geen wereldnieuws behoeven te betekenen, indien aan dit gebeuren niet meer vast had gezeten. Wij willen dit nader bezien.

Cuba is een van de mooiste en rijkste eilanden ter wereld. Vandaar dat onmiddellijk na de ontdekking van Amerika een vloed van voornamelijk Spaanse kolonisten zich hier hebben gevestigd. De helft van de bevolking is dan ook geheel van Europese afstamming. Een kwart is van gemengd bloed en het andere kwart bestaat uit afstammelingen van ingevoerde negerslaven, in totaal zijn het ongeveer zes millioen inwoners. Het eiland is dus dun bevolkt. Niettemin is een belangrijk gedeelte der bevolking uitstekend ontwikkeld, vooral op litterair en juridisch terrein. De Rooms Katholieke kerk is de kerk van de overgrote meerderheid, maar van een volkskerk rept de constitutie niet.

De economie drijft vooral op suiker (twee vijfde van de gehele wereldproductie) en tabak (men denke aan de Havanasigaren).

Tot aan 1898 stond Cuba onder het moederland Spanje, hoewel geheel Zuid- en Midden-Amerika zelfstandigheid hadden verworven. Maar in samenhang met een conflict tussen de Verenigde Staten en Spanje werd ook Cuba vrij met steun van de regering te Washington. Men bedenke, dat een Amerikaanse bezetting nog enkele jaren op het eiland bleef gestationneerd en dat bij verdrag de bevoegdheid der Verenigde Staten geregeld werd over eventuele interventie tot het bewaren van orde en rust. Men begrijpt waarom. De Verenigde Staten kunnen op een afstand van honderdtachtig kilometer, dat is minder dan de afstand van Utrecht naar Groningen, geen onrustige buurman hebben. Toen bijvoorbeeld in 1920 de wereldcrisis de economische toestand van Cuba verstoorde, kwam er een Amerikaanse generaal om orde en rust te handhaven. De Amerikaanse militaire basis op Cuba is dus niet van de laatste jaren en heeft niets te maken met partijkiezen voor of tegen Fidel Castro.

De gewone buurverhouding tussen de Verenigde Staten en Cuba is dus de eerste factor, die hier van belang is.

Daarnaast geldt echter iets anders. Sinds een dertigtal jaren kent men op het westelijk halfrond de zogenaamde amerikaanse unie.

(Vervolg op pag. 2)

De pijl op nevenstaand kaartje van Cuba wijst naar een van de voornaamste landingspunten bij de onlangs niet gelukte invasie. In de provincie Las Villas, rechts van de pijl, is ook veel anti-Castro activiteit.

EEN LASTIGE BUUR

(Vervolg van pag. 1)

Eigenlijk is dit een voortzetting van de naar president Monroe genoemde politiek, dat Amerika voor de Amerikanen is en dat elke inmenging door andere staten in de zaken van het westelijk halfrond door Washington zal worden beschouwd als een vijandige daad. Men duldt dus geen interventie door niet-Amerikaanse machten. Bij deze politiek heeft de regering te Washington geleidelijk de algemene leiding gekregen, wat weer tegenstand heeft opgewekt in Zuid-Amerikaanse staten als Argentinië. Ondanks deze wrijving, die men telkens op de periodieke bijeenkomsten kan constateren, is men algemeen van de juistheid van deze Monroeleer overtuigd. Vooral toen het communisme enkele landen ging infiltreren, men denke aan Chili, werd de politiek van de pan amerikaanse unie anti-communistisch en anti-Russisch. Vandaar dat revoluties, waarvan men vermoedde, dat zij onder invloed stonden van Rusland, onmiddellijk algemeen verzet op het gehele westelijk halfrond veroorzaakten.

Daarmede zijn wij genaderd tot het derde aspect. Het staat vast, dat de huidige machthebber zich onmiddellijk met graagte bediend heeft van de methodes van andere dictatoren als Soekarno en Nasser. Buitenlandse eigendommen werden zonder enige vergoeding geroofd. Nu het echter geen Nederlandse (tenminste niet veel) eigendommen betrof, zoals in Indonesië of Brits-Franse als in de Suex-kwestie, maar voornamelijk Amerikaanse, bleek het rechtsgevoel van de regering te Washington wel te spreken. Er moet nog veel gebeuren, voor men Fidel Castro het eredoctoraat in de wetenschap van het "recht" gaat aanbieden, hoewel men dit Soekarno na zijn rooftocht op Nederlandse goederen wel heeft gedaan. Integendeel, men bejegende de regering van Castro op economisch gebied heel onvriendelijk, waarop de Cubaanse dictator antwoordde door steun te vragen aan Rusland. Deze werd hem militair en economisch met graagte verleend. Daardoor werden de moeilijkheden op Cuba van burenruzie langs de weg van een pan amerikaanse aangelegenheid tenslotte verheven tot onderdeel van de tegenstelling tussen Moskou en Washington, tussen het westen en het communisme. En zover zijn wij nu. Uit Cuba werd, en waarschijnlijk terecht, beweerd, dat de Ver. Staten van die invasie meer wisten. Men gaf dat in Washington grif toe, maar verdedigde zich door te zeggen, dat het hier ging om de vervanging van een wreed dictatoriaal systeem door een democratisch stelsel. Men herinnere zich overigens, dat ook Castro een democratisch bewind zou vestigen.

Daartegenover gaf Chroestjow schriftelijk te kennen, dat men in de Verenigde Staten met die steun moest ophouden. Bovendien werden eensklaps in de communistische en halfcommunistische staten grote betogingen gehouden tegen de Amerikaanse interventie. Op dezelfde wijze spontaan als indertijd naar aanleiding van de moord op Loemoemba.

Toen Kennedy enkele maanden geleden het bewind aanvaardde stonden plotseling alle bladen, ook Nederlandse, vol met de verklaring dat nu een nieuw tijdperk was begonnen, omdat de versleten politiek van Eisenhower vervangen zou worden door de frisse, krachtige staatkunde van de jeugdige Kennedy. Wij hebben dat niet goed begrepen, want de aanvaardingsrede van Kennedy bevatte weinig nieuws, wat overigens heel goed begrijpelijk was. Maar na enkele maanden vertoont de internationale politiek een gans ander beeld. In Laos gaat het niet naar wens, maar de medewerking van de Verenigde Staten aan de invasie in Cuba is nu door de mislukking van de opstand, uitgelopen op een grote nederlaag van Washington. Het meest fatale is, dat dit tegelijkertijd betekent een versterking van de positie van Chroestsjow, nog wel ondanks het feit, dat hij geen vinger heeft uitgestoken. Wil Kennedy een einde zien gemaakt aan het bewind van Fidel Castro, wat wij zeer goed begrijpen, omdat men zulk een lastige buur graag kwijt wil en omdat men het westelijk halfrond beveiligen wil tegen communistische infiltratie, dan zal men toch beter zich op de hoogte moeten stellen van de militaire toestand op Cuba en van de daardoor vereiste krachten, die bij de invasie moesten worden in werking gesteld.

De jeugdige Kennedy zal dan nog heel wat moeten leren van zijn voorganger Eisenhower en van zijn politieke geestverwant Truman. En misschien ook nog van Achab, toen deze zijn bluffende tegenstander Benhadad voorhield: Wie zich aangordt, beroeme zich niet als die zich losmaakt.

Mr. L. W. G. Scholten.

DE TWEEDE NEDERLANDSE TENTOONSTELLING IN HAMILTON

De van 24—29 April in het Forum te Hamilton gehouden "Second Netherlands Exhibition" trok een flink aantal bezoekers, waaronder we ook vrij veel geboren Canadezen en niet-Nederlandse immigranten opmerkten. De Dutch-Canadians waren uiteraard verre in de meerderheid.

Er heerste een gezellige sfeer. Jong en oud toonden veel belangstelling voor al het tentoongestelde en deden zich daarna te goed aan de velerlei Nederlandse specialiteiten die in het restaurant en bij diverse standhouders verkrijgbaar waren.

De indeling en aankleding van de grote Forum-hall was door het Tentoonstellings Comité overzichtelijk en keurig verzorgd. Ook de standhouders hadden hun exposities keurig ingericht en beijverden zich stuk voor stuk de bezoekers een goede indruk te geven van de artikelen die zij fabriceren of importeren, resp. de diensten die zij verlenen. Het kan o.i. niet anders of de meeste exposanten deden goede zaken en/of legden contacten voor de toekomst.

Tweemaal per avond trad een groep majorettes op; deden een aantal jonge meisjes in "Dutch" costuum enige "volksdansjes" onder kleurrijke belichting; vergastte een jonge virtuose de bezoekers op harmonica-muziek en kwamen een 8-tal Dutch-Canadian meisjes voor het voetlicht in een "mode-show" die moest beslissen wie Miss Dutch-Canadian 1961 zou worden. Speciaal bij dit onderdeel van het vermaaksgedeelte vroegen wij ons af of deze parade niet meer bezoekers afstoot dan aantrekt.

We twijfelen er niet aan of het goede bezoek aan deze tweede tentoonstelling zal het Comité aansporen voor de derde tentoonstelling nog meer te ijveren voor een gevarieerde vertegenwoordiging van Nederlandse importeurs, handelsbedrijven en industrie. Hoe indrukwekkender bij volgende tentoonstellingen het toonstellingsgedeelte wordt, hoe minder de nadruk op het vermaaksgedeelte behoeft te vallen.

Jaarlijkse gasten uit de Nijl-delta...

LEPELAAR - KOLONIE IN "HET ZWANEWATER": UNIEK KLEINOOD VAN NEDERLANDSE NATUUR

Jachtopziener Jan van Honschooten, trouwe waker over het natuurreservaat "Het Zwanewater" onder Callandsoog, heeft er sinds begin Maart een jaarlijks terugkerende zorg bij, welke hij met genoegen op zich heeft genomen: op het eilandje midden in het duinmeer van het reservaat, waar de stem van de natuur door geen storende geluiden onverstaanbaar wordt gemaakt, zijn begin vorige maand weer zijn jaarlijkse gasten en zorgenkinderen, de lepelaars, neergestreken na een verre, vermoeiende tocht uit de Nijl-delta, waar zij tijdens de Nederlandse winter vertoeven.

De vogels, die hun naam ontlenen aan de lepelvormige snavel, hebben na hun trek de tijd genomen om bij te komen van de verre tocht, maar zijn toch al vrij spoedig begonnen met het bouwen van de eenvoudige nesten, die zij op de grond spreiden en op de scheiding van Maart en April kon de jachtopziener, die af en toe poolshoogte gaat nemen en aan wie de vogels betrekkelijk gewend zijn, hier en daar in de nesten al eieren vinden. Op het ogenblik is het in "Het Zwanewater" een drukte van belang. De vele huwelijken zijn niet zonder gevolgen gebleven en terwijl in sommige nesten laatkomertjes pas de kopjes uit het ei steken, liggen in vele andere nesten al welgedane jongeren, die hun honger bepaald niet ongemerkt laten.

Dat schreeuwt en dat krijst met een animo, welke door het lekkerste hapje, dat vader of moeder brengt niet te doven valt. En wat een moeite moeten de ouders doen om die lekkere hapjes te vergaren: lekkernij voor jonge lepelaars wil zeggen, garnalen, en die zijn in de onmiddellijke omgeving van "Het Zwanewater" niet te vinden. Daarom vliegen de oude vogels dagelijks als het tij gunstig is — de dieren weten dit bij instinct — naar de Waddenzee, een tocht van ruim dertig kilometer heen en terug, om een krop vol garnalen te halen voor het donzen kroost.

De vliegdienst heen en weer wordt drukker naarmate de jongen groter worden en meer gaan eisen en het is voor de grote vogels dan ook bepaald een opluchting als hun jongen vlug zijn geworden en het luchtruim kiezen om met de ouders mee te gaan dineren aan de Waddenzee.

CAPITAL PUNISHMENT

The Eastern Canada Interclassical Conference of the Christian Reformed Church has sent a letter to the Prime Minister of Canada, which letter is reprinted below:

To The Right Honorable John G. Diefenbaker
Prime Minister of Canada
Ottawa

49 Norfolk St. N.
Simcoe, Ontario
April 26, 1961

Sir:

The Classes Eastern Ontario, Hamilton and Toronto, of the Christian Reformed Churches in Canada, with a view to forthcoming legislation on the subject of Capital Punishment, herewith humbly submit to your attention a Statement expressing their convictions in this important matter.

Although we are thoroughly convinced that for the benefit of human society our sovereign God has accorded distinctive ministries to Church and State, we believe nevertheless that it lies within the domain of the Church's ministry to interpret the Word of God whenever it speaks on points at which the two spheres intersect. It is only from the Word of God that we take courage in addressing ourselves to you as the Supreme Magistrate in this matter of Capital Punishment.

Contemporary debate on the issue of the Retention of Capital Punishment demonstrates anew the weakness and inconclusiveness of human sentiment, whether it be the sentiment of the utilitarian, the humanitarian, the moralist, or the legalist. This inconclusiveness is and added incentive for us to turn again to the Word of God. For here, and only here, we as human beings may discover the majestic and merciful will of God, who alone can be trusted to safeguard the honor of his name and the true interests of mankind.

From the Scriptures we learn that all punishment is basically a divine prerogative. "Beloved, never avenge yourselves, but leave it to the wrath of God; for it is written, 'Vengeance is mine, I will repay, says the Lord'" (Romans 12:19). God is our supreme Lawgiver and Judge, who alone has the right to demand respect for the laws of life which He has ordained. Now he has made it abundantly clear that no man can violate the laws of life, which are his laws, with impunity. "For whatever a man sows, that he will also reap" (Galations 6:7). "For he will render to every man according to his works" (Romans 2:6). Should sin cease to be regarded as sin, and therefore as punishable, as those advocate who speak of it as only a sickness, then man could no longer be treated as a creature accountable to God. The resulting loss of human dignity would be irreparable. By punishing the transgressor God honors him as a creature who has to come to terms with the Holy One who avenges evil and rewards the good.

From the Scriptures we likewise learn that in the exercise of all punitive measures the element of retribution as a manifestation of divine displeasure with sin and crime is fundamental. It is the retributive wrath of the living God which constitutes the awe-inspiring background of the Atonement accomplished by our Savior. "He was wounded for our transgressions, he was bruised for our iniquities; upon him was the chastisement that made us whole" (Isaiah 53:6; Romans 5:9). Clearly there is no reconciliation with God without the appeasement of his holy idignation. On the plane of earthly justice, which ought always to mirror the divine, the element of retribution is therefore to be regarded as having priority over the possible effects of deterrence or correction, however beneficial these effects may be.

The same Scriptures teach us that God empowers the civil magistrates to serve as executors of His wrath upon wrongdoers. Without such delegation of power no human agency, whether parents in the home or rulers in a state, could claim the right to punish a fellow creature. But the Word of God is unambiguous in attributing to the civil magistrate the right to punish the transgressor. Our Lord himself, facing his earthly judge, said: "You would have no power over me unless it has been given you from above" (John 19:11). To this utterance may be added the apostolic teaching: "For there is no authority except from God . . . Therefore he who resists the authorities resists what God has appointed, and those who resist will incur judgment (Romans 13:1, 2). "Be subject for the Lord's sake . . . to governors as sent by him to punish those who do wrong and to praise those who do right" (I Peter 2:13, 14).

Currently, however, the right of the State to inflict the **death penalty** is called in question. From the Scriptures it is evident that the right to impose the ultimate sanction of death is no less well- founded that the right to impose other forms of punishment or deprivation of freedom. The civil magistrate "does not bear the sword **in vain**" (Romans 13:4); that is, the sword in the hands of the magistrate is not an ornament, nor is it merely a symbol of deterrent power in general, but it is specifically a symbol, as it was once an instrument, of the power of taking the life of a wrongdoer. The universal (pre-Mosaic) legislation laid down in Genesis 9:1—7 is no less specific in its prohibitory and mandatory clauses. It declares for all time that "whoever sheds the blood of man, by man shall his blood be shed; for God made man in his own image." Here the death penalty is specifically declared to be the punishment of murder, the premeditated, violent assault on another person's life, on the ground that this crime constitutes an assault upon God's image-bearer.

Having established the State's **right** to inflict capital punishment, we do not have far to go to establish also **the duty** to inflict it. The language of Scripture itself implies both a right and a solemn obligation for the civil magistrates to be executors of the wrath of God upon murder (Genesis 9:5, 6). The power of "the sword" is no empty phrase (Romans 13:14). It is only by enforcement that the majesty of the law against murder is vindicated.

We recognize that the implementation of earthly justice is subject to human fallibility. The responsibility of the magistrate to pronounce a just sentence increases with the gravity of the crime committed. Every precaution must therefore be taken to prevent a miscarriage of justice. But the possibility of such miscarriage does not justify the official dereliction of duty.

In closing, we realize that when a people loses its sense of the sanctity of life and drifts from a Christian awareness of the majesty of the divine law, it will at the same time and in the same measure lose all sense of the benevolent character of retributive justice. When such moral and spiritual atrophy takes place, it may become impossible for a government to maintain the death penalty. We would warn, however, against a premature yielding to this process of spiritual deterioration, since, from a Christian point of view, abolition must be regarded as retrogressive. The punitive justice of God is a fundamental article of the Christian faith and forms the basis of the gospel of the grace of our Lord Jesus Christ which is our hope for the renewal of society. One of the noblest preachers of this Gospel declared to the magistrate before him: "If then I am a wrongdoer, and have committed anything for which I deserve to die, I do not seek to escape death" (Acts 25:11).

We earnestly request your careful consideration of this Statement and assure you, and your government, of our continuing prayers.

Humbly submitted on behalf of these Classes,

John Vriend, M.A., Th.B.
Secretary of:

The Committee for Correspondence with the Government of the Eastern Canada Interclassical Conference of the Christian Reformed Church.

In response the secretary of the Prime Minister wrote the following letter to the Rev. Vriend:

Dear Mr. Vriend,

I have been asked by the Prime Minister to acknowledge your letter of April 26 on the subject of capital punishment.

Your representations have been noted by Mr. Diefenbaker and, at his request, your communication has been brought to the attention of his colleague, the Minister of Justice.

Yours sincerely, Claude Gauthier,
Secretary.

A copy of the letter to the Prime Minister was sent to the members of the Cabinet, of the Senate, and of the House of Commons.

At press time a reply was received from the office of the Secretary of State for External Affairs, reading as follows:

Dear Mr. Vriend,

The Minister has asked me to acknowledge your letter of April 26, written on behalf of The Christian Reformed Churches. Mr. Green appreciates the interest you have shown in this question and he has asked me to thank you for letting him have your views.

Yours sincerely, Ronald Jephson,
Executive Assistant.

One member of the House of Commons has responded so far with the following letter:

I acknowledge receipt of your letter of April 27, 1961 regarding Capital Punishment.

The world is a turmoil to-day because the Church has, to a very large degree, usurped for itself the affairs of state. If the Church would look after the victims of depraved criminals, I think it would be more to the point.

Yours sincerely,
H. O. White, M.P.,
Middlesex East.

A SERIAL FOR BOYS AND GIRLS

THE GUN

by John Vriezinga

There was a wood patch on his left. When he had passed that, he would be nearly home because the field beyond was part of the Donaldson farm.

Suddenly Dan stopped walking for an unexpected sound penetrated into his thoughts. As he listened closely he clearly heard the heavy banging of a farm tractor somewhere to his left.

Yes, that must be a tractor. Where could it be? The noise seemed to come from the field behind the bush.

That was funny! Who would drive a tractor in the field at this time of the year, and in the dark too.

But then he remembered the driveway beside the field. It led straight to the Jackson farm and it was only used in the summer. Later, in the fall, the tractors had dug deep ruts in the mud and one could hardly walk there now.

Yes, the tractor was on that driveway. Now Dan could hear it clearly. It was coming closer and closer. He walked on again and then he saw the lights, peeping through the trees. Who could that be and what did he want, driving down that old mud road.

There, now the tractor stopped, just before it reached the gravel road. The driver was not a stranger. It was Lloyd.

Boy, did his Father let him use the tractor, just for the fun of it?

Lloyd saw Dan coming. He waved at him and shouted, but Dan was still too far off to understand.

Then Lloyd called again:

"Hi, Dan, where's Tom? Are you alone?"

"Hi! Yea, Tom had to go to town with his Ma. What are you doing out here in this time of day?"

Dan stopped where the driveway reached the gravel road. He did not go to Lloyd, he wanted to go home.

Lloyd saw it and said: "I wanted to talk to you a minute, Dan, and I asked Roger, our hired man, to let me have the tractor a while".

"Did he give it to you?"

"No, he said, I couldn't have it", Lloyd chuckled, "but he left the key in it, so I took it".

"What'll your Father say?"

"Oh, nothing! He isn't home anyway and he won't be coming home until tomorrow, either, so . . ."

"I see", Dan said, and: "What is it that you want?"

"Are you fellows coming to my house tomorrow?" Lloyd asked.

Dan didn't quite know what to say: "Well . . . er . . . I don't know Lloyd. I don't think so".

"Why not?"

"Err . . . I haven't asked my Dad yet!" Dan answered.

"Aw, come on, you're not a baby anymore, are you? You don't have to ask a thing like that? Just come down the driveway, that's all".

"What for?" Dan wanted to know.

"Well, we'll play, of course! I'll bet you we're going to have lots of fun together".

"I'll see what Tom says about it", Dan answered, and he started to walk away. He hated to say right out, that Tom and he didn't feel like coming to Lloyd's house at all.

"Yea, you ask Tom", Lloyd said, "and er . . hey, wait a minute Dan, don't walk away yet", he called.

Dan stopped again and he saw Lloyd climbing off the tractor and coming towards him.

"What?" he said again waiting for him to come nearer.

"You tell Tom, that we're going hunting, eh? With my gun. You have seen my gun before, haven't you, Dan?"

Yes, Dan had seen the gun. He had been thinking about it only a short while ago. He had wanted to have a gun like that and go rabbit hunting with it. Now Lloyd asked him to come and play with his gun. To shoot with it, real rabbits. That would be fun, but he hesitated a moment, before answering. Then Lloyd said: "Okay then, Dan eh? I'll be looking for you guys".

Lloyd hurried back to his tractor, swung himself on it and drove off.

Dan stood looking and marvelled. Boy, Lloyd could drive the tractor real well. He turned it around on the narrow driveway, and shifted the gears as a real tractor driver.

Dan wished that he could drive like that. But he wouldn't dare to take the tractor, the way Lloyd did. Lloyd could do almost anything, it seemed, without getting punished.

Yet he didn't want to trade with Lloyd. No sir! Lloyd wasn't nice, and somehow it seemed as though he didn't have half the fun Tom and he had, even though he had everything he wanted. Lloyd didn't have a Mother, that was perhaps why he was not like most other boys. Maybe that was why he could have everything he liked.

It would be fun, though, to go hunting with his gun. Too bad Mom and Dad wouldn't let him go to Lloyd's place.

But what if Lloyd came to them? Then they could go hunting in the swamp. Tom and Lloyd and he.

Dan thought about the idea for a while. He could have asked Lloyd and then he would have come right tomorrow for sure maybe. But it was too late for that now. Oh, well, it really didn't matter much. Playing with Lloyd never was fun. He would probably keep that gun to himself all day. There'd be a fight too, for sure. There nearly always was, with Lloyd around. No, Dan did not care too much. Maybe he'd better keep quiet about the whole thing. Maybe he'd better not even mentioned it to Tom. Not tomorrow, anyway.

The lights in the barn were out now, he saw, and he hurried on again. And a little later he climbed the hill on which the house stood. Mom and Dad and Catherine, his little sister, would all be in the kitchen now, waiting for him.

(To be continued)

Dean Calvin College zoekt docenten in Nederland

Calvin Summer Session aan de V.U.?

De Dean van Calvin College te Grand Rapids, Michigan, is dezer dagen voor een reis van twee maanden naar Europa vertrokken. Dr. Henry J. Rijskamp, die vergezeld is van zijn echtgenote, Mrs. Flora Rijskamp—De Graaf, hoopt o.a. Portugal, Italië en Zwitserland te bezoeken. Het laatste gedeelte van zijn Europese trip voert hem naar Nederland, **waar hij een** aantal zaken voor Calvin College hoopt te behartigen.

Tijdens een gesprek, dat we de dag voor zijn vertrek naar Europa met hem mochten hebben, vertelde dr. Rijskamp ons, dat het zijn bedoeling is in Nederland persoonlijke contacten te maken met figuren die geschikt en bereid zijn eventueel een benoeming aan Calvin College in overweging te nemen. De faculteit van het College dient enige uitbreiding te ondergaan. De gedachten van het bestuur van het College gaan vooral uit naar docenten in psychologie en sociologie. Enige jaren geleden telde Calvin College een Nederlandse onderwijskracht, die les gaf in psychologie; de ervaringen zijn bijzonder gunstig geweest en het moet niet uitgesloten worden geacht dat dezelfde academicus, drs. R. Bijkerk, die thans aan zijn proefschrift werkt, opnieuw naar Grand Rapids zal komen.

Contact met V.U.

Een ander onderdeel van dr. Rijskamp's plannen bestaat uit een onderzoek naar de mogelijkheden om in Nederland een zomercursus van Calvin College aan de V.U. te geven. Verscheidene andere colleges in Michigan geven reeds dergelijke zomercursussen in verschillende Europese landen. Het Hope College, dat nauwe relaties onderhoudt met de Reformed Church of America, houdt een zomercursus in Wenen. Dit jaar gaat er een groep van ongeveer zestig studenten naar de Oostenrijkse hoofdstad. Twee studenten van Calvin College zullen zich bij de Hope-groep aansluiten. Albion College en Kalamazoo College, beide State Colleges, geven resp. zomercursussen in Neuchâtel, Zwitserland, en in Bonn, de Westduitse bondshoofdstad. In het kader van een dergelijke summersession worden de studenten ondergebracht bij families in de omgeving van de betrokken universiteit. Vaak vergezelt een professor van het betrokken College de groep. In een periode van zes tot tien weken wordt getracht de studenten een maximale hoeveelheid kennis van land, taal en gewoonten bij te brengen.

Wat Calvin College betreft: het ligt min of meer voor de hand dat het voor een dergelijke summersession contact met de Vrije Universiteit zoekt.

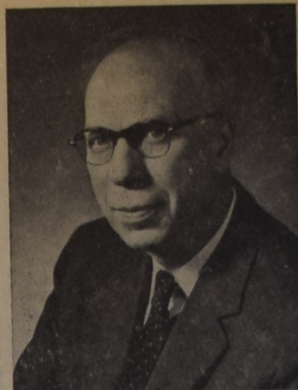
Oriëntatie.

De onderwijsvernieuwing die zich de laatste jaren in Nederland voltrekt, heeft ook de aandacht van het Calvin College getrokken. Dr. Rijskamp zal vooral aandacht besteden aan de veranderingen die zich in het Nederlandse onderwijssysteem hebben voorgedaan, resp. bezig zijn met zich te ontwikkelen. Er zit ook een practische kant aan deze zaak. Als Dean van een College dat jaarlijks tientallen Nederlandse studenten inschrijft, acht hij het voor een billijke beoordeling van de vooropleiding van de freshmen zeker gewenst persoonlijk kennis te nemen van de eisen van de onderscheiden middelbare scholen. Het is algemeen bekend en het wordt in kringen van Amerikaanse onderwijsmensen grif toegegeven, dat de Nederlandse school "much more solid" is dan die van eigen land. Ook de Canadese High School is "more solid". (Grade 13 van een Canadese High School geeft in de Ver. Staten "credit" voor het eerste jaar College.)

Daar staat evenwel tegenover dat de Amerikaanse school meer practisch is gericht. "Onze jeugd leert al vroeg op eigen benen te staan," aldus de deken van Calvin College. De practische kant van het Nederlandse stelsel hoopt dr. Rijskamp tijdens zijn verblijf in Nederland te bestuderen.

Oude banden.

Dr. en Mrs. Rijskamp hopen echter ook wat Nederlandse steden en dorpen, waarvan zij veel hebben gehoord, persoonlijk te bezoeken. Dr. Rijskamp's ouders waren afkomstig uit Groningen en die van Mrs. Rijskamp waren Friezen. Stedum, Uithuizen, Heerenveen en St. Johannesga staan in ieder geval op de lijst van trips. "We hebben in gedachten al jaren in Nederland geleefd!" vertrouwde dr. Rijskamp ons toe. "We kennen Nederland van boeken en tijdschriften, en van bezoekers uit Nederland. Mijn vader heeft ons altijd veel van Nederland verteld. We gaan nu eens kijken of het allemaal klopt...."

Dr. H. J. Rijskamp

Andy Velthoen.

Ingezonden:

The Revised Standard Version of the Bible

Enkele weken geleden werd in een ingezonden schrijven de maagdelijke geboorte in verband met de bijbelvertaling, bekend als de Revised Standard Version" (R.S.V.), ter sprake gebracht. (Zie C.C. van 24 Maart 1961.)

"Ontvangen van de Heilige Geest, geboren uit de **maagd** Maria."

Dit raakt het hart van de Chr. godsdienst.

Als Christus niet is geboren uit de **maagd** Maria, dan wordt ook het "ontvangen van de Heilige Geest" twijfelachtig en daarmede het "Zoonschap".

En volgens de Apostel Johannes is dit het criterium waaraan men de geesten kan beproeven.

Wie ontkent dat Jezus is de Zoon van God is anti-Christ, zegt de Apostel.

En op dat punt richt heden het humanisme zijn hoofdaanval.

En nu spreekt Prof. Berkouwer van de **wankele** fundering van de maagdelijke geboorte.

Waarop grondt hij dat?

Luc. 1:27, Matth. 1:18, 20, 25, 32, 34, 35 spreken duidelijke taal.

En wat nu Jes. 7 : 14 betreft. "Zie een **almah** zal "zwanger worden en een zoon baren."

Prof. Berkouwer stelt nu zo maar vast, dat almah niet betekent maagd maar jonge vrouw. Daar staan twee getuigenissen tegenover.

I. ± 200 v. Chr. hebben 70 Joodse schriftgeleerden dit woord vertaald door maagd. Zij konden het beter weten dan de hedendaagse geleerden en waren nog onbevooroordeeld, wat de hedendaagse Joden niet zijn.

II. De engel verklaart in Mattheus dat in Jesaja staat maagd en niet jonge vrouw.

Feitelijk is dat ruimschoots voldoende. Maar er is meer.

Rev. Rumball, redacteur van "The Slavic Evangel", heeft hierover en over de R.S.V. de laatste jaren uitvoerig geschreven.

In 't kort komt het hierop neer. Reeds uit het verband in Jes. 7 blijkt dat maagd wordt bedoeld. Want waar blijft anders het wonder, het teken?

Rev. Rumball komt bij onderzoek van het Oude Testament juist tot een tegenovergestelde conclusie als Prof. Berkouwer, n.l. almah betekent maagd, b.v. ook **mirjam**.

Van de Revised Standard Version zegt Rev. Rumball: "De vertaling van de R.S.V. is voornamelijk het werk van geleerden, bekend door hun ultra liberale instelling en van een Joodse geleerde. Het Nieuwe Testament wordt meestal goed vertaald, alleen wordt het op vele plaatsen in flagrante tegenspraak gebracht met het Oude Testament, b.v. in Gal. 3 : 6—9 betoogt de Apostel Paulus dat in Gen. 22 : 18 de belofte aan Abraham "In uw zaad", spreekt van zaad, enkelvoud, dus Christus.

Zo vertaalt ook de R.S.V. dit gedeelte. Maar, zegt Rev. Rumball, zoekt men het bedoelde gedeelte op in het Oude Testament, dan zegt de R.S.V. dat er staat: "by your descendants", dus meervoud, waardoor het gehele betoog van de Apostel Paulus dwaasheid wordt."

Vooral nu er tegenwoordig zoveel Bijbelvertalingen verschijnen, kan het op de duur wel eens blijken, dat de King James en de Staten Vertaling, ondanks alle gebreken, de meest betrouwbare zijn.

Thamesford. v. d. Werff.

Women's World Day of Prayer

Note from the editor:

Below we publish a letter to the editor, with the suggestion made that this may be "The last word", since the writer is a woman. We are not so sure that this letter will be the last one on this subject, in fact we know that there is more coming. Moreover, we have no intention to stop the discussion already at this stage.

However, we would kindly request all those who want to write, to limit the discussion to the subject at stake. If we don't do this, we will become confused. If we see it right, then the question is not whether or not we can join in prayer with other Christians, who do not belong to the same denomination as we, but whether we can pray together within the framework of the World Council of Churches.

We do not believe that Calvinist-Contact should take a stand about the desirability of churches joining the World Council. We are not a church paper nor do we represent any denomination. Yet we could discuss the matter of either take part or not in the Women's World Day of Prayer.

Editor.

Dear Editor,

It was very confusing for me to read the article "The World Day of Prayer" in Calvinist-Contact March 24th signed by Rev. Cecil Tuininga. Without making any subjections to the writer, I will confront it with two other articles of the same subject.

By coincidence I read the same week one written by Mrs. Habermehl in "Wij Vrouwen", Febr. number.

The second was a weekly bulletin of the Christian Reformed Church of Kingston dated 25/3 '61.

Allow me to write down some extreme expressions of the writers and you will see in what mess we are involved as readers.

Mrs. Habermehl wrote:

"Het doel van deze dag is alle Christenen door een keten der gebeden te verenigen en zo voor de nood van de wereld te bidden."

Rev .Tuininga's artikel:

"The apostate (afvallige) canse is one of unbelief and its aim to break down historic Christianity and usher an inclusivist (omvattend) religious and social programme."

Church Bulletin. "De Wereldraad van Kerken is samengesteld uit kerken die Jezus Christus als God en Heiland aanvaarden.

Ze trachten die eenheid met Hem gemeenschappelijk te beleven in getuigenis en dienstbetoon.

Het is de Heilige Geest die de broederschap en de geestelijke gemeenschap schept, die in de Wereldraad van Kerken tot uitdrukking komt."

Extracted: By the Holy Ghost or . . . Relevation 13.

Mr. Editor: What to do with all these contradictions.

I would ask you: Should't not be better to confer first in higher regions before writing down for the laymen?

G. Brouwer, Kingston

Dear Mr. Farenhorst:

The issue involved in the World Day of Prayer, the world Council of Churches (and its affiliates, N.C.C. AND C.C.C.) and its work are such that they merit the careful study of every believer. We ought always to be appraised of the dangers that beset us, and be able to identify the enemies of Christ and His Church against which we are called to fight. I recommend therefore that if anyone has questions concerning our judgment in this matter that they consult with their own pastor, or address questions to their own church papers, or consult their own church's stand taken by synods or classis. Members of the Christian Reformed Church can get a complete answer by looking up the Acts of Synod of the years 1918, '20, '24, '50, '55, '56, and '57. It is important that we make careful study of this matter seeing some, without being aware of their church's stand, seek to defend the World Day of Prayer and the Councils sponsoring it.

As new immigrants in Canada we have to learn to see that Canada is not Holland, and the Canadian church life entirely different. Only when we understand our Canadian environment can we wisely take our place in it, promote the Lord's cause as He demands of us, and fight the Lord's battles to the promotion of His kingdom. We plead with everyone: Study to know our Canadian life thoroughly, so that you can influence it wisely and effectively for God's kingdom.

Sincerely in the Lord,
Cecil W. Tuininga

Dear Editor,

In the March 24th issue of Calvinist-Contact the Rev. C. W. Tuininga gives his opinion on the World Day of Prayer. Please allow me to try to express the feelings of a group of women, who organized the prayermeeting within the frame of the Women's World Day of Prayer, in the local Christian Reformed Church on Febr. 17th, 1961.

Since this prayerday is entirely a women's affair Rev. T. will not be surprised when a woman wants the last (?) word in this case. I know, this is a precarious thing to undertake for Rev. T. proves to be far better informed on this subject than any of us.

Should we now feel as naughty children after the "serious mistake" we made? We would . . . if we could only forget that blessed hour of fellowship we had in our church, with women from other churches, whom we believe are our sisters in Christ.

The address on our meeting, in harmony with the theme of the World Day of Prayer: "Forward through the ages in unbroken line", was based upon Article 27 of the Belgic Confession which, for its length I will not completely quote here. In this part of our confession we claim that the Church Universal is not "bound or limited to a certain place, or certain persons but is spread and dispersed over the whole world."

Hence we confess that true Christian believers are found in other churches as well as in our own. I know that we can not see this article separated from the following: That everyone is bound to join himself to the true church. Personally we could not live in a church other than our own, which we love for her purity of doctrine and way of administration. But we must also allow others to feel the same toward their denominations.

Even if we do not approve of affiliating with the World Council of Churches, we still believe that in those churches associated with this assembly, there are still many believers of whom we not only think we will, but also sincerely hope to meet with in heaven. Or don't we?

Is it then objectionable to meet and pray with those believers from other churches? When we pray in our own worshipservices for the proclamation of God's Kingdom over the length and the breadth of the earth, do we then only think of the missionwork of our own denomination? Furthermore can we never grip hands in joint action?

As a New Canadian I dislike it very much often to refer to what and how we used to do things in Holland. Forgive me for doing so now. We are all often remembered of the words: "in ons isolement ligt onze kracht!" Yet, had our father deemed this isolement so narrow, as not to have any concerted action with believers from other denominations, would the Netherlands ever have had their Christelijk Nationale Scholen, their Christelijk Nationale Vakverbond, or their Nederlands Christelijke Radio Vereniging? One must have lived in that country to know the blessed influence of these institutions on society as a whole.

Rev. T. claimes that the program this year was markedly modernist. Now the characteristics of modernism are as is taught us, that Christ is not recognized as the Son of God and the Saviour of sinners and that the Bible is not wholly accepted as God's Word.

With that in mind we have searched beforehand this years program and the two previous ones.

We admit, the words are not always as powerful as we are used to in our churchpapers. But the quotations from the Scriptures are of such a nature that Christ is repeatedly called The Son of God the prayer of page 5: "Most gracious Lord Jesus Christ, Who lovest me, and gavest Thyself up for me upon the Cross, I humbly desire to give myself to Thee . . . that I may be enabled to live henceforth not to myself, but to Thy glory"; etc. can certainly be prayed from our hearts.

The words of the prayers on page 4 in which each prayer is an expatiation of one of the petition of the Lord's Prayer, are a far cry from what our catechism presents on the same. Compare for example Lord's Day 47 with this: "direct our hearts and minds in dignity and quietness so that every action may be in Thy Name". And yet, is not the very lack of dignity and quietness in our lives often the reason that God's Name is *NOT* hallowed?

In Canada the World Day of Prayer is sponsored by the Women's Inter-Church Council of Canada. This council is a continuation of the former Inter-Board Committee of the Women's Missionary Societies of Canada ,with representatives of the Anglican, United Church, Baptist, Presbyterian, Lutheran, Churches of Christ, Society of Friends and the Salvation Army.

Originally the prayerday was observed, in behalf of missionwork, in the U.S.A. as early as 1887.

In 1922 the first International Day of Prayer was held and in 1927 it became a World Day of Prayer.

This shows that the W.C.C. (established in 1938) has not actually invented the World Day of Prayer as a cloak to promote one world religion. I do not claim however that it could not be used as such.

Neither do I underestimate communism as a religious threat. But I have objections to the statement that we in joining in this Prayerday are supporting this deadly foe.

Finally: When we read in our newspaper that the Rev. H. J. C. Snijders, moderator of South-Africa's Dutch Reformed Church, speaking before a synod of that church has said: "the process by which all races are put on the same level is against the will of God" and "What God has severed no man may bring together", we are apt to think that either the report on this synod has been tendentious, or the reporter had his wires crossed. For we cannot believe that a minister in such a high office would pervert the Scriptures in such a way.

Yet if we, on account of a report on the Congress of the Baptist World Alliance, would suspect all Baptist Churches of courting communism, we would do the same as our fellowmen who suspect all (Dutch) Reformed people of approving radical segregation or "apartheid."

I am afraid we will never gain any mutual understanding with our fellow-Christians if we assume an attitude like Rev. Tuininga recommands. We need that understanding not for popularities sake, but only because we believe in One Holy Catholic Church.

Thank you Editor for giving me so much space.

G. Meetsma

Dear Editor:

Mrs. Meetsma gives expression to questions with which we all wrestle when we are invited to take part and cooperate in devotional excercises with other groups or churches which hold divergent views from ours. We feel a common bond in Christ with those who are truly evangelical, and because of it we also have a strong desire to promote the unity of the Body of Christ in every way possible. But we also feel a great danger involved in joining them in any cooperative devotional venture, even though we are convinced that they are true believers with us. Here we come to face with the question of preserving the purity of the church, and the right of the existence of denominations.

But in the question before us we are not really confronted with these questions, for these reasons:

1. Although many taking part in the World Day of Prayer are true believers, the Day is not sponsored or controlled by them, but by those who deny the Lord Jesus Christ as Saviour and Lord. It is not a question of believers of divergent views praying together, but a question of supporting and promoting and praying along with those (the vast majority and sponsors) who design by this Day to destroy historic Christianity.

2. Although we are able to interpret as Biblical some parts of the liturgy used in this World Day of Prayer, the whole is nevertheless "markedly" modernistic, and makes it mandatory that we can have no part in it. Pure Modernism is clearly evident in the theme song, "Forward through the ages" and in the prayers on page four. The whole is designed so that all can pray along, the modernist as well as the evangelical.

3. The origin of a movement or organization may never be our guide or criteria in determining whether or not we may join or take part in any given program or action. Undoubtedly every modernist church was soundly orthodox in its inception. The question is not who started the Day, or why, but who now controls it and for which purpose.

4. The goal of present-day Modernism is one world church with one world service in which man is worshipped as god. Modernists are using the Day to promote this cause. Since Modernism and Communism worship the same god, they are allies, both striving for the same religious goal. In joining the World Day of Prayer we are helping promote communism's and modernism's attempt to establish one world worship.

Mutual understanding can not be reached by going along with those of divergent views in a joint devotional exercise, but by honestly examining each others doctrines and beliefs in the light of Scripture. By such an examination it will become clear to us why we are divided in worship even though we belong to the "holy catholic christian church": the communion of saints." The modernists reject and denounce such an examination as a sure promotion to division and strife. They see that if the feeling of mutual oneness is strong enough, the doctrines of Scripture will be by-passed to achieve complete unity. This is the danger that besets us, and it is a real danger which we have to fight. It is therefore so highly important that we seek true unity, the true communion of the saints, where it can be found, on the sound and sure basis of God's infallible Word. Our love for and striving after the unity of the "holy catholic church" must be guided by our love for the Truth of God's Word. Then alone can we reach mutual understanding. Here the answer to these problems must and can be found.

Yours for true unity in the communion of the saints.

Cecil W. Tuininga.

HELPT het Calvinist Cadet Corps

Dit is Cadet-Week. Onze clubs willen deze week graag onze bijzondere aandacht. Laten we hen die geven. De Cadets hebben onze hulp hard nodig.

In de eerste plaats omdat de club als ideaal heeft, dat er één counselor dient te zijn op iedere zes of zeven jongens. Gezien de vele activiteiten, die op het lijstje staan, zijn er ook vele deskundigen of semi-deskundigen nodig. Maar in elke gemeente zijn wel een aantal handige timmerlieden, die de jongens kunnen helpen in het leren van de kunst van houtbewerking.

Vervolgens heeft de club goede leiding nodig. Daar de clubs zich stellen onder het toezicht van de plaatselijke kerkeraad, ligt bij deze instantie een grote verantwoordelijkheid voor de benoeming van counselors. Niet elke "goede broeder" is geschikt en degenen, die de bespreking van Gods Woord hebben te leiden moeten niet alleen persoonlijk geworteld zijn in de waarheid, maar dienen ook in staat te zijn anderen te onderwijzen en dat te doen op een wijze, die de jongens toespreekt.

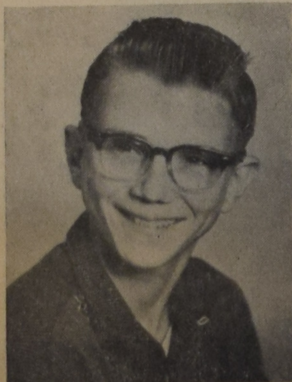
In de derde plaats is er een verantwoordelijkheid voor de ouders in het algemeen. Zij dienen deze beweging de steun van hun gebed niet te onthouden. Zij behoren al het werk van de club zeer belangrijk te vinden omdat het bedoelt hun jongens te vormen tot werk in Gods Koninkrijk als levende leden van Zijn kerk. De tijd, dat de jongskiel ons om de schouders valt, zoals naar ik meen Bilderdijk het eens dichterlijk uitdrukte, is maar kort. Het "harde" leven wacht. En . . . er zijn ook moeilijkheden te over voor jongens in de jaren van 10 tot 16. Ook wat we aan hen doen behoudt zijn waarde. Het dient gedragen te worden door ons gebed en door onze belangstelling.

In de vierde plaats zullen we als gemeente achter dit werk moeten gaan staan. Het is niet wat je noemt goedkoop. In bepaalde gevallen kunnen de jongens wel een deel van het benodigde geld verdienen. Maar we moeten hen daarbij toch wel helpen. Uniformen, materialen, kampeeruitrusting, dat alles kost veel geld. Nu is het niet nodig hen in de watten te leggen. Het is ook niet nodig dat elke club begint met een volledige voorraad van alles wat men wel zou kunnen gebruiken. Het is belangrijk, dat onze jongens al vroeg leren te improviseren, zich te behelpen. Later als zij weer offers zullen mogen brengen voor kerk en school, zullen ze zich ook wel eens iets moeten ontzeggen, dat ze toch zo goed konden gebruiken. Anderzijds echter is het ook mogelijk, dat een club waar men nooit eens met iets nieuws kan beginnen om de eenvoudige reden dat er geen geld voor is, het gevaar loopt uit te sterven of te ontaarden in een wildemansbende.

Tenslotte zijn het de jongens zelf, die hun club en corps zo voortreffelijk kunnen helpen door zulk een bijdrage aan de club te leveren, dat deze het respect van de ouders afdwingt. De jongens zullen er van overtuigt moeten zijn, dat wat waard is gedaan te worden, ook waard is goed gedaan te worden. Zij vertegenwoordigen de club en zij zijn daarom ook de beste propagandisten van de club. Als er iets van uitgaat, zullen ook de ouderen gemakkelijker over de brug komen, met morele zowel als financiële steun.

We wensen het Calvinist Cadet Corps van harte geluk met zijn tienjarig bestaan en we hopen dat dit werk ook in de toekomst voor velen en voor een veel groter getal nog dan dit vandaag het geval is, tot rijke zegen mag zijn. We besluiten met het woord van Rev. J. Hasper: From coast to coast . . . we're going Cadeting! We invite you, we urge you to join us in this program of training boys as followers of Christ. The Cadets of today will be His soldiers tomorrow. Their future . . . our challenge!"

R. Kooistra.

Let them say it themselves . . . .

John Weeda uit Bellflower, California, U.S.A., schrijft: "The Cadet Club is where boys can get together and, in a cooperative way, try to learn the mysteries of God. Going on campouts, field trips, and doing projects of an educational sort, helps me to see God in them, and to learn the intricacies of the creation of God."

Jay Dyer uit Paterson, New Jersey, U.S.A., schrijft als zijn mening: "I like being a Cadet . . . I enjoy the Annual Jamborees . . . I enjoy the camping, hiking, bowling, etc. As a Cadet, I learn to obey and respect others . . . I learn how to lead others, but especially I learn how to lead myself. Above all, I learn how to do my best for my God."

D. VAN DER STOEP

Zijn dat uw kinderen?

(4)

De vrienden stonden beleefd tegenover haar christelijke opvoeding maar raadden haar hartelijk aan om te trachten een bredere kijk op het leven te krijgen. Het kon immers de bedoeling van de lieve God niet zijn om een bepaald stelletje mensen, dat nauwelijks verschilde van de rest, zo bijzonder te bevoorrechten. Natuurlijk: er is goed en kwaad, maar het goede is niet het monopolie van de christenen. Kijk om je heen in de wereld en je zult het gauw genoeg ervaren. Laten we mensen elkaar in hun waarde laten. Wat heeft het voor zin om voor je zelf het paradijs te reserveren en voor een ander, voor je medemens, de eeuwige straf! Dat is niet bepaald christelijk-barmhartig. De christen is immers met zijn eigen houding het beste bewijs, dat alles maar een van buiten geleerd lesje is. Hij gaat immers met alles en iedereen, zonder scrupules, om, vooral in 't zakenleven, als er centen zijn te verdienen. Als het hem ernst was met de onderscheiding, die hij tussen mensen en mensen maakt, zou het leven hem immers onmogelijk zijn. Ieder mens weet en voelt natuurlijk wel, dat er iets hogers bestaat in de wereld dan het platvloerse geploeter om het dagelijks brood. Er bestaat ook liefde en offer en goedheid en kunst en schoonheid en dat wijst er al op, dat de mens bij brood alleen niet leven zal. Als je jong ment, moet je je om al die dingen intussen niet al te druk maken. Je wordt er maar tobberig en zenuwachtig van. Je plukt maar wat je plukken kan. De vruchten hangen er nu.

De aansluiting van Mies bij een dergelijke vriendenkring had echter ook practische gevolgen. Ze werd uithuizig, en stil en stug àls ze thuis was. Ze weigerde verder de catechisatie te bezoeken. Ze ging eerst nog eenmaal naar de kerk en daarna helemaal niet meer. Haar vader zag het met groeiende onrust en met toenemende gramschap aan en herhaaldelijk vielen er stekelige woorden. Haar vader dwong zich tot kalmte en koesterde elke dag sterker het voornemen om haar alles eens in een ernstig gesprek onder ogen te brengen, maar hij schrok er telkens weer voor terug. Het gesprek, dat hij als zijn plicht voelde, werd uitgesteld en daardoor nam de waarde er van in zijn gedachten steeds toe. Het kwam maar niet tot het gesprek, maar àls het er toe kwam . . . . Toén het er tenslotte toe kwam danste een ziedende heer Hibma in de achterkamer rond en sloeg zelf de breuk, die hij voorkomen wilde. Het gesprek werd een feit, toen Mies op een avond vroeg thuis kwam — dat gebeurde niet vaak — en haar vader achter zijn krant in de huiskamer vond, hetgeen al mede tot de zeldzaamheden behoorde.

'Zo jonge dame, je bent er vroeg bij vanavond.'

'Ja, 'k was verkouden en wilde eens vroeg naar bed.'

'Dus je blijft niet gezellig nog een uurtje bij ons zitten.'

'Heeft u ineens zo'n gezelligheidsbevlieging?'

'Niet ineens. Je moeder en ik verlangen er wel eens meer naar dat ons kind 's avonds wat meer gezelligheid aan haar ouders geeft en het ouderlijk huis minder als een pension beschouwt.'

Hibma legde hier zijn krant neer. Dit was hèt moment.

'k Zocht toch al naar een gelegenheid om eens rustig met je te praten. We verlangen natuurlijk naar de gezelligheid, die je ons zou kunnen brengen, maar we verlangen er nog meer naar, dat je eens zult leren inzien, dat je hoe langer hoe meer de verkeerde kant uitgaat.'

Hibma was kalm en had zijn rustige vergaderingentoon, waarin hij zijn zinnen goed te wikken wist. Zijn vrouw zat bij de tafel en had zich dieper dan gewoonlijk over haar handwerk gebogen. Mies leunde in een der diepe armstoelen bij de haard en keek strak naar haar moeders gebogen hoofd.

'De mensen beginnen er over te praten,' ging Hibma voort. 'Ik ben er op de kerkeraad al een paar maal over aangesproken. Men ziet je met vrienden die niet voor je deugen. Men ziet je naar bioscopen gaan. Men ziet je in café's. Men ziet je niet meer in de kerk. Je verzuimt je belijdenis te doen. Je maakt mijn positie in de gemeente ook onmogelijk.'

Mies richtte zich op uit haar luie houding: 'Dat is nu weer zoiets specifiek christelijks. Omdat de dochter nou niet precies de paadjes loopt, die ze volgens een bepaald slag mensen behoort te lopen, wordt de positie van de vader onmogelijk zogenaamd. Als die vader een beul is voor zijn arbeiders of als hond en kat leeft met zijn vrouw, dat geeft niet als hij maar tweemaal naar de kerk gaat en als zijn dochter dat ook maar doet. Het geeft helemaal niet als hij ouderling is. Ik heb maling aan wat de mensen zeggen. Of denkt u, dat ze zich om mijn zieleheil bekommeren? Het is alleen maar uit ziekelijke nieuwsgierigheid en sensatie-zucht dat zij zich met het geval bemoeien.' Mies was toen 23 jaar.

Hibma zat haar verslagen aan te kijken. Hij wist niet wat hij antwoorden moest en snel maakte een onredelijke drift zich van hem meester.

'Wel vervloekt' — hij sprong op en sloeg op de tafel — 'wat bedoel je met je insinuaties. Ben ik soms die ouderling? Jij durft heel wat te zeggen, meisje. Je bent totaal vergiftigd door die mooie vrienden van jou!' Hij stond stil voor de tafel. 'Ik zal je eens wat zeggen. Misschien hebben je moeder en ik wel schuld. Je bent ons enig kind en misschien hebben we je wel verwend, maar nu eis ik van je dat je je leven betert, dat je . . . . dat je . . . .' — hij wilde het concretiseren — 'ik zal eerst eens zien wat je denkt te doen om je leven te beteren en anders zal ik op bepaalde punten gehoorzaamheid gaan e i s e n. Begrijp je?'

Mies had haar onverschillige houding weer aangenomen. Hier was toch niet tegen te redeneren. Het speet haar alleen, dat ze dat gezegd had van die ouderling. Ze bedoelde in het in 't algemeen, maar bij nader inzien klopte het merkwaardig goed op haar vader. Ze zuchtte. Haar moeder had al die tijd haar hoofd gebogen gehouden. Het had onder Hibma's woede-uitbarsting alleen een beetje, bijna onmerkbaar getrild. Hibma bleef zijn dochter nog een ogenblik agressief aankijken, dan zakte hij weer in een stoel en greep met bevende vingers naar zijn krant, zich bewust van zijn nederlaag.

Dit was het gesprek, waarvan hij abnormale verwachtingen had gekoesterd en na zulk een gesprek was er niet gemakkelijk een tweede, een beter, mogelijk. Hibma sommeerde zijn dochter naar de kerk te gaan. Wat moet een vader doen? Hij kan immers gehoorzaamheid eisen, vooral als het gaat om het zieleheil van zijn kind.

Mies zat eenmaal 's Zondags neer onder de prediking, met een vergiftigd hart en maakte zich misselijk tegen het kerkelijk leven als tegen een bord pap, waarboven een succesvolle vliegenvanger hangt. Er behoeven nog niet eens van die beestjes in de pap gevallen te zijn en toch kan men zich er al misselijk tegen maken. Maar Mies verbeeldde zich bovendien, dat de pap zelf ook vol zat.

Thuis zat de gemelijkheid aan als logeergast. Hibma schudde de vuist tegen zijn onmacht om zijn dochter te regeren en zijn driftbuien volgden elkaar met steeds korter tussenpozen op. Mevrouw Hibma groef zich in in haar uiterlijke gelatenheid als een mol in de grond. Zij had zelfs haar plotselinge uitvallen en spraakzame buien niet meer. Mies snakte er naar uit deze omgeving weg te komen. Ze solliciteerde links en rechts, maar zonder succes. Een van haar vriendinnen, degene met wie ze het meest intiem was, animeerde haar om samen kamers te huren. Wekenlang liep Mies met het plan rond om dit aan haar vader voor te stellen. Tenslotte vond ze de moed. Met een bonzend hart stond ze voor zijn bureau op zijn kamer en ze voelde zich getroffen door de hoop die er op haar vaders gezicht kwam door dit onverwacht en ongewoon bezoek. Maar ze zette door.

'Zou het niet beter zijn als ik eens een poosje op kamers ging wonen?'

Hibma vloog op, maar zijn drift zakte in elkaar als een doorgeprikte varkensblaas. 'Je gáát maar,' zei hij moedeloos, 'je gáát maar.' Het gaf hem ook inderdaad een soort verademing. Hij raakte zijn lopend geweten uit zijn omgeving kwijt en de driftbuien die hem telkens overvielen, deden hem egen goed.

Als Mies thans een enkele maal aan komt waaien is er een soort sentimentele verdraagzaamheid en berusting.

(Wordt vervolgd.)

Spreekt het Calvinisme niet tot Aziaten?

Deze vraag kwam nog weer eens aan de orde naar aanleiding van een nieuwe uitgave van het boek **Ceylon** door Philippus Baldaeus, een zendeling uit de tijd van de Oost-Indische Compagnie. In een "Inleiding" zegt S. D. Saparumada o.a.: "Door zijn eigen aard was het Calvinisme ongeschikt om in het oosten te worden ingevoerd. Het was geen godsdienst om op dezelfde manier proselyten te maken als het Katholicisme en met zijn sterke afhankelijkheid van de Bijbel als de uiteindelijke gids naar de religie vereiste het een mate van opvoeding en begrip die in het oosten niet aanwezig was. Het Calvinisme vertoonde ook een zeer streng uiterlijk en miste het rituele en ander uitwendig ceremonieel dat de oosterse geest bekoorde. Het Rooms-Katholicisme, evenals zowel het Hindoeisme als het Boeddhisme boden deze uiterlijke voorschriften in overvloedige mate en het was grotendeels deze factor die bijdroeg tot de vlotte aanvaarding van het Katholicisme in het oosten.

In een recensie van deze uitgave in **The Presbyterian** stemt Ds. B. de Kretser met deze kritiek in en zegt o.a. dat "de suggestie dat de kern van het Calvinisme de Aziaten niet toespreekt een ernstige beschuldiging is en moeilijk kan worden weerlegd."

Tegen deze uitlatingen komt Ds. R. S. Greenway op in **The Herald**, het officiële orgaan van de Dutch Reformed Church van Ceylon. Hij schrijft: Hoe kunnen we het Christendom aantrekkelijk maken voor de Boeddhist en de Hindoe? Dat schijnt voor sommige mensen de eerste vraag te zijn. Het Rooms-Katholicisme heeft zijn antwoord: syncretisme. Roomse zendelingen zijn zeer vindingrijk geweest. Zij vonden veel manieren uit om de verbeelding te prikkelen van hen, die zij hoopten te bekeren, totdat ten slotte het Evangelie begraven was onder allerlei dingen, die de massa moesten bekoren en de Reformatie noodzakelijk werd. De Reformatoren Luther, Calvijn, Zwingli hebben zich geen zorgen gemaakt over die aantrekkelijkheid. Zij maakten zich bezorgd om getrouw te zijn aan de Schrift. Is het een kenmerk van onze tijd, dat er kinderen van de Reformatie met verlangende ogen terug zien op het rituele en ceremoniële van Rome en hun ogen sluiten voor de eenvoud en de klaarheid van het Evangelie?

Ds. Greenway zegt verder dat het ook in onze dagen nog is zoals Paulus moest ervaren, die zei: Wij prediken een gekruisigde Christus, voor Joden een aanstoot, voor heidenen een dwaasheid, maar voor hen, die geroepen zijn, Joden zowel als Grieken, prediken wij Christus, de kracht Gods en de wijsheid Gods.

"Als de eis van onze tijd is het Evangelie aan de Aziaten te verkondigen op een meer Schriftuurlijke wijze dan behoeft het Calvinisme niet op zij gezet te worden, maar dan moeten we, in de geest van Calvijn, het gehele Woord van God nog getrouwer verklaren en verkondigen. Maar als we, zoals Ds. de Kretser suggereert, moeten zoeken naar 'een meer tot de verbeelding sprekende verklaring van het Reformatorisch geloof' dan zal dit, hoe groot de aantrekkingskracht ook moge wezen, niet langer het Reformatorisch geloof zijn, maar dan zal zij het produkt zijn van de menselijke geest." (ICN)

NEW ZEALAND

In the bulletin of the Chatham Chr. Reformed Church a letter was printed from the Rev. S. Cooper, Missionary in New Zealand. This letter reads as follows:

Dear Christian Friends,

It is three months since we last wrote you. For us it really seems more like three weeks. How difficult to believe that we have already been in New Zealand for half a year. It only shows that we are busy and also happy in the work.

As I write this letter I am about 500 miles north of Christchurch, in Napier on the North Island. Yesterday we conducted the services in nearby Hastings, which was organized as a Reformed church only six months ago. The Wellington minister travels some 200 miles once a month and also spends several days working in the congregation. Synod recently decided that these smaller congregations, which are so isolated and promising, should have ministerial supplies twice per month. Yesterday was my turn. The 500 miles were travelled by air, with one stop and change-over in between, from Viscount to DC 3. Hastings congregation now numbers ten families and is the kind of situation that demands a home missionary today. Possibilities for expansion are great. The people are hungry. Also in Napier that lies 10 miles north of Hastings. And I heard that there are some five families in Gisborne (80 miles from Hastings) that are interested in a Reformed church. Gisborne is the only New Zealand place from where the Back to God Hour is beamed, twice a week! We simply are not able to do all the work that needs doing. The best we can do is to visit these outposts twice monthly and stay a day or so for only the most necessary contacts.

In addition to the trip to Hastings we have made a second visit to Nelson, a lovely spot on the northern shores of the South Island, 260 miles from Christchurch, where, similar to Hastings, orchards and sun abound. Here also is a small struggling church, that now receives pulpit supplies every other Sunday. A third trip was made to Dunedin, 230 miles south, for two services (their minister was on vacation) and to Balcluths, another 50 miles further, for an afternoon service. I mention this so that you know that I am preaching in other churches about one Sunday a month, and each trip involves some three days.

One of the highlights of these past months has been the meeting of Synod in Wellington, the first week of February. It was a great Synod, with excellent spirit, facing ten overtures and some ninety pages of agenda, in a calm and deliberate way. Rev. Venema proved an able chairman. It was a pleasure and help also to have with us Prof. K. Runia, one of our teachers at Geeling College and Seminary, where some 15 students are enrolled. Several of the more crucial problems concerned the character of our church — shall we go in a Reformed or a Presbyterian direction?; what shall be our attitude toward the ICCC?; how shall we effect union with Australia?; and so much more besides. New committees have been appointed to come to the following synod with concrete advice.

Most of our time has been spent in the building up of the Christchurch congregation. We recently began a class for confession of faith and the response has been so good that we now have two classes! Last week I was asked to speak to a group (23) on Christian education. The response was very favorable and plans are afoot to begin with a Saturday Bible school. There are no Christian schools in New Zealand and the people in our churches are beginning to be pained by this. In addition we have two youth organizations and another catechism class for juniors, a Bible study circle for Ladies and a prospering Sunday School. Next week we hope to begin with family visitation. In addition we receive addresses of those who listen to the Back to God Hour (heard also over the Voice of the Andes, Ecuador) and have made some good contacts. Attendance at the worship services has improved, notably on Sunday evening.

Plans for a church building are nearly complete. Property has been purchased only several blocks from the centre of Christchurch. In our next letter we hope to pass along some of the details. A church building will be a definite asset in our evangelism program.

My status in Christchurch is on an interim basis. The Evangelism Committee of our churches felt that I should continue to remain here, since the congregation has been unable to secure a minister of its own. We pray that the Lord may send to these islands of beauty and opportunity more workers, for the harvest is ready. We are thankful and happy with the work thus far. Nevertheless we know that it is the most successful work in the earth, and the most rewarding. In this faith alone we go on. Pray for the Kingdom in New Zealand.

With Christian greetings,

S. Cooper.

OPERATIE WALVIS. Het motordekschip "Vestdijk" is half April j.l. uit de Amsterdamse haven vertrokken met het skelet van een blauwe vinvis aan dek. Het skelet is afkomstig van de vinvis, die op 5 October 1895 is aangespoeld bij Callantsoog. Destijds kwam het in bezit van het Amsterdams Zoologisch Museum. Het Senckenbergisch Naturforsch Gesellschaft in Frankfort gaat zich er nu over ontfermen.

DE NEDERLANDSE GELOOFSBELIJDENIS 400 JAAR

De "Dutch Reformed Church of Ceylon" besloot aandacht te schenken aan het feit dat de Nederlandse Geloofsbelijdenis 400 jaar geleden gereed kwam, door daaraan een speciaal nummer van **The Herald** te wijden en de predikanten te verzoeken gedurende het jaar 1961 de Nederlandse Geloofsbelijdenis bij de prediking te gebruiken in plaats van de Heidelberger Catechismus. (ICN)

Women's Page

Editor: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

"MEDELEVEN-(meeleven)"

by Evelyn J. Van Dellen.

"The poor little baby," said our nine year old daughter sadly.

"No, not the poor baby," we replied. "He's with Jesus now, isn't he?"

"Well, then, the poor mommy and daddy," she answered, and we had the opportunity to tell her how God is comforting the baby's parents and that she too could ask God to continue to comfort and strengthen them. As she knelt to pray shortly after this conversation she prayed that God would be near the baby's mommy and daddy and comfort them.

Our little girl is learning a valuable lesson — that of sharing another's sorrow. The Holland language expresses this same sentiment in one word — "medeleven". Strangely enough, she had had occasion on the day before this conversation took place, to share in the joy of another one of our families when she attended the wedding of a daughter, again — "medeleven".

Immigrant congregations, we observe, have much need of this precious commodity — "medeleven". An ordinary congregation has the same need of sharing its joys and sorrows but usually its members have family and close friends living in the vicinity. People who have left their family and dear friends behind in Holland and have crossed the ocean have no access to their support and fellowship in anything more than cherished letters and an occasional telephone call when death occurs. Our people in Canada must give "medeleven" to each other. In most cases the friendships formed here are new and since all are in similar circumstances these friendships are treasured and necessary. Because family and close friends can't be here personally, our Canadian people look to each other for the fellowship and loving concern which they need.

I began by telling you of a baby's death. God took a young child to Himself a few weeks ago from out of our congregation. He was only sixteen days old and already very dear to the young parents. They'd moved here recently and didn't know many people and it was truly a joy to see the "medeleven" expressed by various families in the church.

This attitude of sharing anothers joys or sorrows is like a never ending chain. The love expressed to these young parents will be passed on by them through their active participation in the life of our congregation and if true "medeleven" is carried out, an entire congregation can be a reflection of the far greater love which Christ showed us when He came down to earth to dwell among men and then, feeling such concern and love for us in our sinful condition, He blotted out that sin by going to the cross and willingly gave Himself. We can now say, "For we have not a high priest which cannot be touched with the feeling of our infirmities; . . ." (Heb. 4 : 15a). Praise God that it didn't end at the cross but He rose again for our justification and now we should live truly happy and thankful lives for Him. That is true — "Calvinist Contact" — living in all things to the glory of God, in joy and in sorrows.

He has taken a little soul to Himself and perhaps some of our readers have gone through a similar experience. How precious the covenant promises become at times like these. In everything that happens God has a purpose. He says, "not a hair will fall from our heads without His will." He tells us in His Word that every snowflake and drop of water accomplish His purpose. He tells us that he feeds the sparrows and not one falls without His will and that he clothes the lily of the field. He tells us too that if He has a concern for these, He certainly has a concern for His own image bearers — His little babies. Yes, He is interested in the cup of water that we give in His name — the cup of "medeleven".

The Little Things

It's the little things that prove
Make it all worthwhile;
The gracious gesture, quietly made,
The unexpected smile,
The courteous act, the loving thought,
The kindliness that can't be bought,
It's the little thing that prove
The sort of folks we are.
What we say can harm or please,
Or it can hurt or jar.
It's the little things that test
And show us at our worst or best.

EEN PROTESTANTSE MOEDER VECHT VOOR HAAR KINDEREN

Voor de rechtbank van Brooklyn, New York, reeft rechter Charles J. Beckinella drie kleine jongens toegewezen aan de vader, omdat hun moeder, een stoere protestantse, onder ede geweigerd had hen op te voeden in overeenstemming met het Rooms geloof. Tegen de beslissing van de rechter is hogen beroep aangetekend.

Mevrouw Ruth Begley en haar echtgenoot Hugh zijn 10 jaar getrouwd geweest. In die periode zijn ze herhaaldelijk voor de rechtbank verschenen, ze zijn driemaal gescheiden geweest ten gevolge van het drinken en het slechte gedrag van de man. De vrouw had haar man laten arresteren toen hij haar leven bedreigde met twee grote keukenmessen. Een buurman en enkele agenten van politie waren daarvan getuige geweest. Omdat zij weigerde hem opnieuw te ontvangen stelde hij een actie bij de rechtbank tegen haar in en vroeg dat de kinderen hem zouden worden toegewezen. De vrouw stelde daarop een tegeneis in en verzocht om een wettige scheiding op grond van zijn gevaarlijk gedrag.

Rechter Beckinella, een rooms-katholiek, had vier maanden nodig om tot een beslissing te komen. Hierin stelde hij o.a. het volgende: "Als het gaat om jonge kinderen zoals in dit geval (ze zijn van 1 tot 4 jaar oud) en de moeder wordt, zoals hier het geval is, niet beschuldigd van ongeschiktheid op morele of andere gronden, zullen de kinderen als regel aan haar worden toegewezen, met een aanwijzing of opdracht dat zij ze in het katholieke geloof moet opvoeden.

Maar hier is de gedaagde (de moeder) zo onbuigzaam in zake de religieuze vraag dat een dergelijke gang van zaken tot niets zou leiden. Zij heeft onder ede verklaard dat zij onder geen beding haar kinderen als katholieken zou opvoeden, zelfs niet als de rechtbank haar dat gelasten zou. Haar advocaat heeft in zijn pleidooi daarover gezegd: Mevrouw Begley kan door geen regering, rechtbank of enig ander mens gedwongen worden er van af te zien haar kinderen in haar geloof op te voeden. Zij heeft gezegd dat zij liever zal sterven dan toegeven . . . ."

"Onder deze omstandigheden," zei rechter Beckinella, "blijft de rechtbank geen andere weg over dan de kinderen aan de eiser (de vader) toe te wijzen . . . ."

Eén van de best bekende advocaten van New York is nu aangenomen om deze zaak in hoger beroep te behandelen. Hij heeft reeds bereikt dat de kinderen voorlopig bij de moeder mogen blijven totdat in hoger beroep een uitspraak is gedaan. (ICN)

The amazing story behind those INVENTIONS

by Arie Verdun P.Eng.

III.

One of the attentive readers of the first article correctly remarked, that credit is due to Thomas Alva Edison for stressing that, in order to reach the goal, every minute of inspiration has to be accompanied by ninety-nine minutes of perspiration. Although there is no doubt that our famous inventor successfully practiced what he preached, we can be sure that Edison's formula does not constitute a complete guide for the would-be inventor. If that were the case, Edison would not stand out among many more dedicated workers. We may well ask ourselves what other requirements have to be met. The best thing we can do is look a little closer at how Edison and other successful inventors obtained their results.

Take for example his work on the incandescent lamp. It is well known that for weeks on end Edison tested numerous fibres as filament; that he experimented with silk and hairs and even tried exotic vegetarian fibres without getting anywhere. New to most of us is how Edison happened to find a suitable material. Well, at that time he was also working on microphones, for which he used carbon particles, that were spread all over the table. Unintentionally he was rubbing his slightly wet fingers over the table top. Moving his hands back and forward, tiny rolls of carbon were formed and when Edisan finally noticed the result his imagination was activated. At once he knew that very likely these 'carbon wires' could be used as filaments. As the older readers will recall, Edison was right and, after a manufacturing process had been developed, carbon filament lamps served us well for a good many years.

Clearly, inspiration and perspiration alone could not fully explain the splendid result. At least two more important factors contributed to success. Some people would call the first one 'luck'. Edison, they say, was plain lucky in that the circumstances were favourable for solving his filament problem. Initially we may be inclined to agree, because the explanation sounds reasonable. But Edison made one discovery after another and if 'luck' is a major factor for obtaining results, the circumstances must have nearly always been in his favour. Now, statistical theory tells us that this is very unlikely. Also, we recall that 'all things come not by chance, but by His fatherly hand' and we have no reason to believe that God favours inventors above others. Therefore 'luck' can be ruled out. The important facts are rather that Edison noticed the result and that he at once knew. Edison was a keen observer and a shrewd guesser. He had his mental eyes wide open and dared to take a courageous leap to a tentative conclusion. That made the difference between failure and success.

Jan Swammerdam (1637—1680), the famous Dutch zoologist, was one of the first to investigate muscular movements in frog legs. Yet not he, but Luigi Galvani (1737—1798) invented electricity while doing similar experiments and Alessandro Volta (1745—1827), still working on frog legs, invented the battery merely because he needed a source of electricity for measuring purposes.

Vulcanized rubber is another typical example of a product that was invented 'by accident'. Here is what happened: Charles Goodyear (1800—1860) had conducted many experiments, without being satisfied with the end product. When the rubber was heated, it melted again. Even after 1834, whn he started a partnership with Nathaniel Hayward, he never gave up hope of some day finding the product that would retain its strength and pliability when heated. Charles' wife and children often shrugged their shoulders when he worked late at night, did not eat enough and, absentminded, sometimes gave irrelevant answers to their questions. But in 1839, demonstrating a new mixture, containing sulphur, he accidentally dropped a chunk of the mixture on the hot stove. The awful smell of burning rubber compelled Charles and his friend to quickly throw that sticky piece off the stove and to open a window. The next morning Charles noticed the discarded piece on the floor and picked it up. After breaking away the charred peel, he could hardly trust his eyes and fingers. This was exactly the product he wanted: strong, tough, pliable, thanks to the heat.

Accidental? In a way, yes! But Charles had worked day and night, used his imagination (adding sulphur and so on) and thus was bound to find the answer sooner or later. Without perseverance the accident would never have occurred; without keen observation and shrewd guesses even Goodyear would not have invented the vulcanization process.

How did George Westinghouse (1846—1914) invent the air brake? Many of us have heard how Westinghouse was present when an accident happened at a railway crossing. The brakeman in the caboose had done everything possible to prevent the disaster. But the train had been too long and had been going downhill. Right there and then George had promised to design a better brake. The remainder of the story is pretty well unknown: One day, when he had come to the conclusion that many brakes should be controlled by one man, he was thinking of how he could accomplish this. Cables would stretch, and stiff rods break. Then, there was a knock on the door. A young lady offered a magazine for sale. Being a polite man he gave his visitor a hearing and glanced through the pages. Suddenly an article caught his attention. Compressed air was being used as power for digging a tunnel through the Alps. Well, George thought, if air is capable of transporting power over a distance as long as an Alp tunnel, it certainly could be made to work over a train length. And he made it work.

Many more examples can be cited of keen observation and a clever guess. Dr. Walter Reed invented the modern photo finish after an open bottle containing mercury had been left overnight on a workbench, next to a treated glass plate.

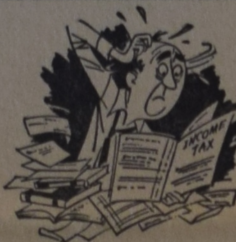
Alexander Fleming, the inventor of penicillin, noticed not only a mold deposit on a culture plate, but — more important — also that clear spaces surrounded islands of bacteria, which seemed to suggest that the mold prevented the spread of bacteria.

Hardwood came into being during the manufacturing of softboard. The machine operator inspected the board that had been far too long exposed to heat and pressure during his lunch hour because he had forgotten to shut the machine down.

On the other hand, the Polaroid camera could have been invented much earlier, if only one of the men who used to make 'instant' photos at fairs had been **thinking** of developing a camera that would do automatically what he was doing by hand. But, as Henry Ford once said: 'Thinking is the hardest work anyone can do — which is probably the reason why we have so few thinkers'.

TALKING BUSINESS

by D. Van Leeuwen, C.P.A.

PERSONAL INCOME TAX EXEMPTIONS

In a previous article I discussed briefly expenses which are deductible for income tax purposes. In this article I would like to say a few words about **Exemptions**, and this should also be of interest to people who are not in business, for every citizen has some **basic** exemptions from income tax.

If you look at an Income Tax Form you will find that first you summarize your income from **all** sources, then you deduct certain allowable expenses, such as, registered pension plan contributions, to arrive at your "Net Income", and then you compute your **personal exemptions** to arrive at your "Taxable Income".

Married and Single Status

For taxation purposes all tax payers are divided into two main classes:

(a) Individuals who are granted the status of a married person — $ 2,000.00 exemption.

1. A married person who supported his spouse.
2. A person who had a child wholly dependent upon him.
3. An unmarried person, or a married person not supporting his spouse, who maintained a self-contained domestic establishment and actually supported therein a person wholly dependent upon him and connected with him by blood relationship, marriage or adoption.
4. An unmarried clergyman in charge of a congregation who maintained a self-contained domestic establishment and actually supported therein a person wholly dependent upon him and connected with him by blood relationship.

(b) Single persons, i.e. individuals not mentioned above $1,000.00 exemption.

These are plainly the words of the Income Tax Act. How should they be interpreted?

I shall deal only with questions likely to come up among our readers.

Wife's Earnings

A wife's earnings under $250.00 need not be considered at all. Earnings from $250.00 to $1,250.00 have to be deducted from the amount of support claimed, and if the wife has earned over $1,250.00 the benefits of married status are lost.

If Mrs. A. receives a T4 showing Gross Earnings of $741.50 and Tax deducted of $25.80, the procedure is as follows.

She makes out a tax return showing income of $741.50 less the basic exemption of $1,000.00, and claims a refund of $25.80.

Mr. A. claims his basic $1,000.00 plus married exemption as follows:

"Supported wife whose income was over $250.00" -	$1,250.00
Less: Wife's income	741.50
Claim	$508.50

Effect of "While Married"

A wife may have earned $2,000.00 during the year before getting married, say on December 5th. This makes no difference. The husband may still claim support to the full $2,000.00 if the wife's income "while married" was not over $250.00. In other words, the year they get married a young couple can get $3,000.00 exemptions between the two of them.

Can a wife support her husband?

If for some reason a husband does not earn over $1,250.00, the wife may claim her husband as a dependent for the difference between his earnings and $1,250.00. The same applies to children. If it is better that the children should be claimed on the wife's tax return, there is no objection to do so.

Child.

The second class of individuals who can claim the $2,000.00 exemptions are those who, during the year, had a child wholly dependent upon them for support if the child was during the year, under 21 years of age, 21 years or over and dependent by reason of mental or physical infirmity, or 21 years or over and in full attendance at a school or university. Of course, such persons may not already have claimed $2,000.00 because he supported his spouse.

A child who earns more than the $950.00 maximum income per year would not be "wholly dependent".

A child is still wholly dependent during the year he becomes 21 years of age, regardless whether this is in January or in December.

Self-contained Domestic Establishment

I was asked the other day whether a person, who was married and supported his old mother-in-law, who lived in with them, if he could claim $1,000.00 under this section. The answer was **No**. This section only applies to a single person or a married person **not** supporting his spouse. You can only qualify for the Married or Equivalent Exemption in **one** of the above mentioned ways.

Persons wholly dependent upon more than one Taxpayer

If you, together with your brothers and sisters, maintain a self-contained domestic establishment and actually supported therein a relative, who, during the year was wholly dependent upon you and your brothers and sisters, **one of you** may claim $1,000.00 for support. You must agree between the other supporters and yourself, though, that no one else will claim an amount for support, otherwise the exemption will not be allowed.

Children.

The exemption for wholly dependent children is $250.00, for children qualified for family allowance and $500.00 for children not qualified for family allowance.

Children of a taxpayer includes grandchildren, adopted children, etc., as long as they are under 21 years and wholly dependent.

Again, during the year means **at any time during the year**. So, if a child became 16 during December you may still claim $500.00, although family allowance was received for practically the whole year.

Children of newly arrived Immigrants.

If you have lived in Canada during the year, but your children became eligible for children's allowance only just before the year end, you could lose a lot of exemptions. If the children were not eligible for children's allowance you could have claimed $500.00 where now because they happened to become eligible in December you may only claim $250.00.

The lawmakers have realized that this may cause hardship and will therefor permit you in this special case to deduct $500.00 instead of $250.00 but then you must add the amount of Family Allowance received to your Income tax.

A person with four children may deduct $2,000.00 (4 x $500.00) instead of $1,000.00 (4 x $250.00) but if he received, for example, $26.00, he must add this to his tax otherwise payable. This may work out better since the tax on the extra $1,000.00 would cost him around $150.00.

It should be noted though that Immigrant Allowances have to be treated as family allowance.

Income of Dependent Children

A child is wholly dependent as long as his or her income is under $950.00.

Other Dependents

Here we come to a popular **field**. A lot of people send money **to** the old country, to parents, brothers and sisters, and grandparents. Can they be claimed **as** dependents?

The answer is Yes, provided the income of the dependent was under $950.00, and the person **you** claim support for, is either under 21 years of age or physically or mentally infirm.

Where a taxpayer is **claiming** his wife or children he needs **only** establish that he sent some amount of cash or goods and that the dependents were 'wholly dependent' upon him. In the case of other dependents however the claim **is** limited to the actual amount expended.

Persons of 65 years of age

An additional amount of $500.00 may be claimed by a person who became 65 years of age during the taxation year.

Charitable Donations

A person may give away up **to** 10% of his "Net Income" **to** charitable organizations. Of course, he may give away more, but he would not be allowed to claim it on his income tax return, **although** he may carry forward the excess to the following **year**.

The question has been asked whether it is permitted to deduct tuition fees for children going to Private Schools. The answer is No. However **donations** to private christian schools are allowed.

The question is also asked whether a certain amount may be added to your income tax receipt for silver put on the plate. The only answer I can give here is that if the treasurer would not add it on, I would add it on myself, estimated as closely as possible, and I have no doubt that if I explained that in our churches we have the custom of having more than one collection every Sunday, no income tax assessor would be too difficult about it.

Medical Expenses

Medical expenses over 3% of your "Net Income" may be deducted for tax purposes.

It should be noted, though, that Hospital bills paid for you by the Ontario Hospital Service are not deductible. Medical bills paid for you by P.S.I., Insurance Companies, etc., are deductible, although you have not paid the Doctor or Surgeon yourself. You should have a receipt for the amount paid on your behalf by P.S.I. or the Insurance Company.

There are various other matters which could be discussed in connection with tax returns, but most of them are too specialized, and people involved in Surtax, Dividend tax credits, Depletion Allowance etc., usually have an accountant to deal with these matters for them.

CALVIN C.R.C. OTTAWA GAF BEST JAARBOEK UIT

De Calvin Christian Reformed Church in de Canadese hoofdstad zag in 1961 zijn ledental stijgen door de komst van 15 gezinnen uit andere plaatsen in Canada. De kerk telt nu 124 families en 588 leden. Dit lezen we in het zo juist verschenen jaarboekje, dat er typografisch goed verzorgd en overzichtelijk uitziet. Er zullen vermoedelijk weinig kerken in Canada zijn, die een dergelijke aantrekkelijke uitgave jaarlijks het licht doen zien.

Het kerkelijk leven van de Calvin Christian Reformed Church werd in 1960 gekenmerkt door het vertrek van zijn predikant, Rev. Dr. P. G. Schrotenboer, die in Mei naar St. Catharines, Ontario, vertrok. Gelukkig werd voor de zomermaanden candidaat S. Woudstra bereid gevonden als 'acting minister' op te treden. De heer Woudstra heeft zijn theologische studie aan Calvin Seminary te Grand Rapids, Mich., voltooid, maar heeft zijn studie voortgezet aan Westminster Seminary te Philadelphia, Pennsylvania. De ervaringen zijn van beide kanten bijzonder gunstig geweest. Het jaarboekje vermeldt althans, dat "de heer Woudstra met groot enthousiasme onze kerk heeft gediend" en dat "de waardering overduidelijk bleek tijdens een afscheidsavond in September."

Intussen heeft candidaat Woudstra toegezegd de komende zomer weer naar Ottawa te zullen komen. De vacature, ontstaan door het vertrek van Dr. Schrotenboer, werd nog niet vervuld. Zeven beroepen werden uitgebracht en bij het schrijven van dit artikel wacht Ottawa op de uitslag van een achtste beroep, n.l. op dat uitgebracht op Rev. G. Bouma, van London, Ont.

Zo zit Ottawa dus al een jaar zonder predikant, wat uiteraard de bloei van het kerkelijk leven in het algemeen nimmer bevordert. In een artikel van de kerkeraad wordt in dit verband gewezen op de kerkgang, en op de voorbereiding daarvan. Het artikel verwijst naar twee artikelen in **The Banner**, waarin op de verantwoordelijkheid van de voorganger en op die van de gemeente bij de kerkgang wordt gewezen. "Veel hangt af van onze houding. Hebben wij ons steeds voorbereid tot de kerkgang? En hebben wij thuis gebeden voor de predikant en voor ons zelf?"

Weinig immigranten.

In 1960 heeft zich opnieuw een Canadese familie bij de kerk aangesloten. Er kwamen weinig nieuwe immigranten in 1960, doch wel zijn er 15 families uit andere delen van Canada naar de federale hoofdstad gekomen. Veertien leden deden belijdenis van geloof en 27 kinderen werden gedoopt. Door huwelijk werd de kerk van Ottawa met 4 families uitgebreid.

In het afgelopen jaar werd de **Vacation Bible School**, gehouden van 4 tot 15 juli, door 170 kinderen bezocht. Daar de onderwijzers hebben gewerkt zonder vergoeding, zijn de kosten van deze jaarlijkse activiteit, waarvan zo veel goeds uitgaat, tot een minimum beperkt gebleven.

De Zondagsschool telt meer dan 125 kinderen.

Bibliotheek.

In de loop van 1960 is de kerkelijke bibliotheek goed op gang gekomen. Dit boekenbezit, dat vooral dank zij de activiteit van de heer G. van Vliet is ontstaan, is behoorlijk aangegroeid. Het Algemeen Nederlands Verbond te Den Haag, welke instelling zich o.m. beijvert voor de verbreiding van de Nederlandse cultuur, zond een aantal boeken. De Chr. Bibliotheek te Benschop, Utrecht, en een met verlof in Nederland zijnd lid der kerk, de heer W. Sturres, zorgden eveneens voor wat nieuw materiaal. De Public Library of Manotick zond 200 Engelse en Nederlandse (!) boeken.

De pastorie 28 Avenue Road werd verkocht. Thans wordt gewerkt aan de bouw van een eigen pastor's home naast de kerk.

Aan het financieel jaarverslag, opgemaakt door Mr. P. H. Gazendam, penningmeester, ontlenen we dat de totale ontvangsten der kerk in 1960 ruim $ 23,400.— bedroegen; een bedrag van ongeveer $ 1000.— voor de diaconie is daarbij niet inbegrepen. Wél is hierbij inbegrepen ruim $ 2800.— voor synodale aanslagen en andere aanbevolen doeleinden.

A. Velthoen.

ONDER RODE DRUK

Overal waar dat hun mogelijk is trachten de communisten en hun vrienden de christelijke zendingsarbeid te bemoeilijken en zij weten daarvoor verschillende gelegenheden te vinden. Een van de laatste illustraties daarvan is een aanval op Conservatieve Baptistische zendelingen in **Brazilië**, in een communistische krant, die daar wordt gepubliceerd. Een rondreizend verslaggever doorkruiste de staat Piani en bezocht een aantal zendelingen in verschillende steden. Zijn verslag werd gepubliceerd onder de kop: "Yankee invasie van Piani" en vulde volledig de laatste bladzijde van de krant. Het artikel beschuldigde de zendelingen de voorhoede te zijn van een imperialistische invasie. Hun taak zou zijn informatie naar de Verenigde Staten te zenden ter voorbereiding van een invasie.

In **Tokyo** waar nu voorbereidingen worden getroffen voor een grote evangelische campagne, waarmede men de gehele stad wil bestrijken, welke campagne wordt georganiseerd door "World Vision", komt de voornaamste oppositie van links vrijzinnige elementen in de Verenigde Kerk. Hun beschuldiging tegen deze evangelische inspanning is dat dit een anti-communistische beweging is, die door de Amerikaanse regering wordt gesteund. Deze oppositie heeft actief deelgenomen aan de anti-Amerikaanse demonstraties, die de vorige herfst plaats grepen.

In **Cuba** heeft Fidel Castro nu het woord "God" geschrapt uit Cuba's gerechtelijke eed en wordt een boekje verspreid dat er op gericht is het godsdienstig geloof van een in hoofdzaak Rooms-Katholiek volk te ondermijnen. Het boekje valt de kerk scherp aan. Er wordt tegen geopponeerd door Cubanen, die voorheen aanhangers van Castro waren. In de dagbladen kan men vrij regelmatig berichten lezen waaruit blijkt dat ook in landen als Polen en Hongarije de verhoudingen weer scherper worden en de strijd tegen de godsdienst wordt geactiveerd. (ICN)

CLASSIFIED ADS

Grateful to God we announce the birth of our daughter

CORA ENA

Rev. and Mrs.
Andrew Kuyvenhoven,

and we are happy with our baby sister,

Joanne - Joyce - Philip - Margaret.

1807 - 2nd Ave. A. North.
Lethbridge, Alberta.

April 28, 1961.

The Lord in His Wisdom took unto Him our two little boys

ANDREW JOHN,

age 4 years and 8 months,

ALLAN PETER,

3 years.

Safe in the arms of Jesus,
Safe from corroding care,
Safe from the world's temptations,
Sin cannot harm them there.
Ps. 103 : 17.

Their loving Parents,
Brothers and Sister,

Mrs. and Mrs.
Albert Jager.
Edson, Alta.

De Mannenveren. "Calvijn" geeft hierbij uitdrukking van diep meeleven met hun voorzitter Albert Jager en echtgenote, bij het tragisch heengaan van twee hunner kinderen,

ANDREW JOHN en
ALLAN PETER.

Wij bidden dat de trouwe Verbonds God bij de voortduur hun met Zijn genade nabij wil zijn.

Edson, Alberta.
16 April 1961.

Plotseling heeft God tot Zich genomen in Zijn Heerlijkheid onze lieve Zoon, Broer, Zwager, Oom en Verloofde

WIJTZE VAN DER LEIJ,

op de jeugdige leeftijd van 23 jaar.

's Heren wegen zijn ondoorgrondelijk.

De diepbedroefden:
Oakville, Ont.:
J. van der Leij.
J. van der Leij—Zijlstra.
S. Sijtsma—van der Leij.
F. Sijtsma.
Ann van der Leij.
Allan en Johnny Sijtsma.
Dungannon, Ont.:
Lummie Logtenberg, verl.

Oakville, Ontario.
9 April, 1961.

For sale: Floor lenth

WEDDING DRESS

Chantilly lace and nylon net. Full skirt with panel of lace draped to back. Nylon tulle veil with headdress of sequins and seed pearls. Size 14, bought new, worn once. Mrs. Ed Van Geest, Listowel, Ontario. Phone 149.

Weduwnaar, leeftijd tussen 50 en 60 jaar, wonende in de Prov. Alberta, zoekt

KENNISMAKING

met weduwe van ongeveer dezelfde leeftijd. Godsdienst Chr. Ref. Brieven onder no. 1375, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Op 11 Mei 1961 hopen wij met onze Ouders en Grootouders

JACOB OUDMAN
en
PIETERTJE OUDMAN—TROOST

de dag te gedenken, dat zij voor 40 jaar in de echt verbonden werden.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven, is de wens van hun dankbare kinderen:

Taber, Alta.:
John en Ann Oudman.
Groningen, Holland:
Arie en Leny Oudman.
Taber, Alta.:
Jenny Oudman.
Lacombe, Alta.:
Hilda en Bill Zuidhof.
Taber, Alta.:
Homme en Betty Oudman.
Vancouver Island, B.C.:
Rita en Walter Smith.
Manhatten, Montana, U.S.A.:
Corry en Stan Kimm.
Lethbridge, Alta.:
Tina en Tim Bouwsema.
Taber, Alta.:
Pearl Oudman en
Dick Alting (verl.).
Coby Oudman.
En 23 kleinkinderen.

Box 550, Taber, Alberta, Canada.

Op Vrijdag 19 Mei a.s. hopen onze geliefde Ouders

K. BOONSTRA
en
G. BOONSTRA—ZIJLSTRA

de dag te herdenken dat zij 40 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

"Ik zal de Here zingen, omdat Hij aan mij welgedaan heeft."
Ps. 13:6b.

Mr. en Mrs. F. Boonstra.
Mr. en Mrs. C. Dykman
Mr. en Mrs. Wm. Boonstra.
Mr. en Mrs. H. Kort.
Mr. en Mrs. J. Boonstra.
Mr. en Mrs. C. Boonstra.
Mr. en Mrs. H. Boonstra.
Jane en James
en kleinkinderen.

Hamilton, Ont., Postadres:
Bridgeview Survey P.O., Ont.

Zo de Here wil hopen wij met onze Ouders en Grootouders

J. MEYER
en
A. MEYER—VAN DAM

op 11 Mei 1961 hun 30-jarige echtvereniging te herdenken.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen:

Grand Rapids, Mich.:
Piet en Tiny,
Annette, Johnny.
Glen Williams, Ont.:
Renso en Clara,
Sonya, Johnny.
Peter.
Alice.

Glen Williams, Ont.

Zo de Here wil hopen onze geliefde Ouders

JOHANNES FRANCISCUS DREISE
en
ANJE DREISE—VAN DIJKEN

op 15 Mei 1961 hun 30-jarige echtvereniging te herdenken.

Dat zij nog lang gespaard mogen blijven voor ons is de wens van hun dankbare kinderen.

Mr. & Mrs. S. Dreise.
Mr. & Mrs. M. Van Rooyen.
Mr. & Mrs. D. De Jong.
Albert en Alie.
En kleinkinderen.

R.R. 3, Trenton, Ont.

Op 6 Mei 1961 D.V. hopen wij met onze geliefde ouders

GEORGE MUIZELAAR
en
DOROTHY MUIZELAAR—VAN SOLKEMA

de dag te herdenken dat zij 25 jaar geleden in de echt werden verbonden.

Dat zij nog lang voor elkaar en ook voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.

Ray en Alice.
Joanne.
Ruth en Peter (verl.).
Ada.
David.

Hagersville, Ont.

The Lord willing, on May 9th, 1961, our dear parents and grandparents

TJEERD SLOTEGRAAF
and
TRYNTJE SLOTEGRAAF—DE JONG

hope to celebrate their 25th wedding anniversary.

Hilda - Alex,
and children
Cathy - Michael - Nathan.
John - Barbara.
Ann.
Henry.
Paul.
Zwietze.
Jack.
Bill.
Margaret.
Sandra.
Suzan.
Peter.

New Dundee, Ontario.
R.R. # 1.

Our Parents

JOHN HEEREMA
and
ANN HEEREMA, nee Valstar

will commemorate their thirty-fifth wedding anniversary on the twelfth of May, 1961, the Lord willing.

Their grateful children:

Joanne Heerema,
Calgary, Alta.
Hank and Ann Heerema,
Calgary, Alta.
Andrew and Ena Kuyvenhoven,
Lethbridge, Alta.
Phil and Mary Heerema,
Bowness, Alta.
John and Lois Heerema,
Detroit, Michigan.
Richard and Tina De Vries,
Drayton Valley, Alta.
Len and Gerda Heerema,
Calgary, Alta.
Peter and Ann De Bruyne,
Grand Rapids, Michigan.
Fred and Margaret Tamminga,
Calgary, Alta.
Mark Heerema,
Calgary, Alta.

3612 McLeod Trail.
Calgary, Alta.

Reception for all friends in the Church Hall of the First Christian Reformed Church, Calgary, May 12, '61, 8.00 p.m.

On May 13, the Lord willing, our parents and grandparents

JOHANNES MEYER
and
JOHANNA MEYER,
nee WIENEN

will commemorate with us their 30th wedding anniversary.

May the Lord, Who was their Guide and Guardian throughout these thirty years, also bless them abundantly in the years to come.

Their grateful children and grandchildren:

Denver, Colo., U.S.A.:
John and Marion Meyer.
Anne Laura.
Richmond, B.C.:
Bill and Gertie Vander Beek.
Peter, Joannie, and George.
Calgary, Alta.:
Harry and Shirley Meyer.
Leigh Ann.
Gary and Roxy Meyer.
John and Rina Roos.
Christina.
Johnny.
Jake.
Johanna.
Henrietta.
Alex.

1727 - 23rd Ave. N.W.
Calgary, Alberta.

The Lord willing, on Monday, May 15th we hope to commemorate that our dear parents and grandparents

HILLE DOUMA
and
KLAASKE DOUMA—SMIDS

were united in marriage 25 years ago.

That the Lord may bless them in the years to come is the wish of their thankful children.

Fulton, Ontario:
Imie Colyn—Douma.
Allard Colyn.
Smithville, Ontario:
Jane Huizinga—Douma.
Clarence Huizinga
& William.
Wellandport, Ont.
Hilda, Bob, Helen,
Harmke, Tilly, Lieuwe,
William.

Reception on Monday, May 15th in the Wellandport Community Hall.

Zo de Here wil hopen we met onze kinderen op Dinsdag 16 Mei 1961 onze 25-jarige echtvereniging te herdenken.

Hierbij nodigen we al onze vrienden en bekenden uit, deze avond met ons te zijn in de basement van de Chr. Ref. Church te Aylmer, Ont., na 7.30 n.m.

J. ANNEN
H. ANNEN—GRUPPEN

Case en Janie en 3 kinderen.
Henry.
Jo-ann.
Albert.
Bernie.

94, Coverly Rd., Aylmer, Ont.

Op Maandag 22 Mei 1961 hopen onze geliefde ouders en grootouders

DIEDERT LANGERAAP
en
SJOERDJE LANGERAAP—DE JONG

de dag te herdenken, dat ze 25 jaar in de echt verbonden zijn.

Dat ze nog vele jaren voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.

Dunnville, Ont.:
Peter Langeraap.
Dunnville, Ont.:
Mr. & Mrs. S. Langeraap.
Richard & Betty.
Grimsby, Ont.:
Mr. & Mrs. J. Bakker.
Peter Jan.

WELKE JONGEMAN

wil corresponderen met meisje, 27 jaar oud, Christian Reformed Church. Brieven onder no. 1374, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Voor gezelligheid en goede service, tijdelijk of permanent, write or phone:

MA SCHUURMAN

39 Indian Trail, Toronto 3, Ont.
RO 2-7846.

Tender Notice

Tenders for general contract will be received by the Christian Reformed Church of Dunnville, Ont. for

THE CONSTRUCTION OF A CHURCH BUILDING.

Drawing and specifications prepared by H. Mastenbroek, Toronto, are available from May 4th, 1961.

Request for plans shall be made by phone:

CH 4-9184, Toronto.

Tenders will be received delivered by mail or hand not later than Thursday, May 18th, 1961, 4:00 P.M. and addressed to:

CHAIRMAN OF THE BUILDING COMMITTEE
CHRISTIAN REFORMED CHURCH OF DUNNVILLE,
% H. MASTENBROEK, Arch. Designer,
BOX 6, REXDALE, ONT.

The lowest or any tender will not necessarily be accepted. A deposit cheque of $ 25.00 will be requested.

H.| MASTENBROEK.

May 4th, 1961.

Kerknieuws

Aangenomen
naar Coevorden (Ned.), W. Vander Kolk te **Kitchener, Ont.**

Beroepen
te Hull I, Iowa, H. A. Venema te Toronto.
te Drayton, Ont. J. A. Quartel te Wyoming, Ont.
te Hamilton, Ont. Emanuel Chr. Ref. Church, J. A. Quartel te Wyoming, Ont.
te Coevorden (Ned.), W. Vander Kolk van Kitchener, Ont.

Bedankt
als Home Missionary voor Vernon-Penticton, B.C. en voor Smithers-Telkwa, J. Quartel te Wyoming, Ont.
voor Vernon, B.C. en Telkwa-Smithers, B.C. J. A. Quartel te Wyoming, Ont.
voor Ottawa, Ont., Gerard Bouma te London, Ont.
voor Burdett, Alta., H. Ouwinga van Bernamwood, U.S.A.
voor Halifax, N.S., J. C. Vander Ark van Sanburn, Iowa.

KERKBOUW

De gemeente Dunnville, Ont. heeft besloten een nieuwe kerk te bouwen en de gemeente York besloot haar kerkgebouw (een oude school) te verbouwen en te vergroten.

FREE CHR. REF. CHURCH EN OLD CHR. REF. CHURCH

Beroepen
te Toronto, E. Venema van Zwijndrecht, Ned.
te Smithville, Ont., W. Van 't Spijker van Drogeham, Ned.

Bedankt
voor Artesia, Calif., W. H. Laman van Hamilton, Ont.

FREE CHR. REF. CHURCH

Rev. G. Bilkes van Amsterdam hoopt met zijn gezin 17 Juni met de Rijndam van Rotterdam naar Canada te vertrekken en Maandag 26 Juni te Montreal te arriveren. Rev. Bilkes wordt hier predikant van de gemeente St. Thomas, Ont.

CANADIAN REF. CHURCH

Beroepen te Brampton Rev. J. Mulder van Homewood, Man.

Nieuwe gemeenten werden geinstitueerd te Abbotsford, B.C. en Barrhead, Alta.

Te Matheson, North Ont. is een groep gevormd (6 gezinnen).

Rev. B. Roukema van Watford-Londen is 14 April met de Rijndam naar Nederland gegaan voor een kort bezoek. Hij hoopt eind Mei weer terug te zijn.

BEVESTIGING REV. L. MULDER

Zondagavond 16 April werd Rev. L. Mulder, gekomen van Fort William, bevestigd als predikant van de Chatham Chr. Ref. Church. Als bevestiger trad op Rev. J. Van der Meer van Essex, consulent der gemeente. Hij had als tekst gekozen Joh. 21 vers 15. Toespraken volgden na de bevestiging. Rev. Hofland van Sarnia, Rev. Joosse van Dresden, Rev. Groen van Wallaceburg, Rev. J. Dykstra namens de Ref. Church, mede als president van de Chatham ministerial Association, Rev. Noordegraaf namens de Free Chr. Ref. Church en Mayor G. Newkirk namens de City of Chatham.

Hierna dankte Rev. Mulder allen voor het gesprokene en eindigde de dienst met het uitspreken van de zegen.

Donderdagavond was een begroetingssamenkomst belegd, waarin door de verschillende verenigingen een hartelijk welkom werd toegeroepen aan Rev. en Mrs. Mulder.

Zondag 23 April in de beide morgendiensten verbond Rev. Mulder zich aan zijn nieuwe gemeente met een predikatie over Johannes 21 vers 12—14.

CHR. REF. DIACONALE CONFERENTIE

Onze classicale diaconale vergadering van 15 April behoort weer tot het verleden. Gelijk de voorgaande vergaderingen kunnen wij ook thans weer terugzien op een zeer geslaagde samenkomst, welke stond onder de bekwame leiding van onze diaconale vader Rev. John Ehlers van de Chr. Ref. Church van Mount Hamilton.

Na de opening sprak Rev. P. Jonker van Brampton, Ont. over de geestelijke taak der diakenen. Vele vragen aangaande onze geestelijke taak als diakenen werden door de spreker op een uitstekende wijze uiteengezet.

Na de lunch hield Rev. Jac. Geuzenbroek van Barrie, Ont. een lezing over de practische verzorging van onze ouden van dagen. Spreker gaf een goede uiteenzetting hierover. Hij tekende de mogelijkheden en vereisten welke verbonden zijn aan de stichting voor een tehuis van ouden van dagen.

Een commissie om deze zaak verder te onderzoeken werd benoemd.

Wij kunnen terugzien op een goede vergadering en bidden dat wij de zegen des Heren op ons werk mogen ontvangen.

J. Agter, Secr.

Voorjaarsvergadering Ontario Alliance of Christian Schools

Het is bijna gebruik geworden, dat tweemaal per jaar de afgevaardigden van schoolbesturen en belangstellenden samenkomen om de belangen van het christelijk onderwijs te bespreken. Daarbij ontbreken de teachers niet.

Ditmaal had de voorjaarsvergadering, die j.l. Zaterdag in de Second Christian Reformed Church of Toronto te Weston, werd gehouden, toch wel iets bijzonders. Of het nu de toename van het aantal scholen was, of de verschillende punten op het programma, valt moeilijk uit te maken. Maar er waren een kleine 150 mensen bijeen, en dat is een record. Doorgaans beloopt dit aantal rond 100. Dit grote aantal bezoekers heeft echter in het geheel niet nadelig gewerkt op de stemming die er heerste. Integendeel, van het begin tot het einde was een prettige sfeer aanwezig, hetgeen voor een goed deel te danken is aan de wijze, waarop de bekwame voorzitter, Rev. H. A. Venema, deze vergaderingen weet te leiden.

Als voornaamste punten uit het rapport van de secretaris moeten worden genoemd de aankondiging, dat de commissie die bezig is een "confession for christian education" samen te stellen, binnenkort met haar werk hoopt klaar te komen, zodat de board in de najaarsvergadering hierover kan rapporteren. Verder dat drie teachers zijn benoemd voor het samenstellen en bijhouden van een lijst van "recommended text books" voor de christelijke scholen, en dat de jaarlijkse school-inspectie dit jaar in het najaar gehouden zal worden.

De Alliance verleent steun aan studenten, die de kosten van de studie voor onderwijzer zelf niet of niet geheel kunnen dragen. Momenteel worden twintig studenten op deze wijze geholpen. Deze steunverlening is vrij kostbaar en de penningmeester, Mr. H. A. Schuringa, drong dan ook aan op grotere participatie van de zijde van de schoolverenigingen. Het saldo in het Teacher's Recruitment Fund was op 31 Maart van dit jaar wel $ 928.70, doch sindsdien waren al weer verschillende cheques uitgeschreven. Bovendien moet worden gerekend met een bedrag van ongeveer $ 5000 per jaar, hetwelk moet binnenkomen van schoolverenigingen en kerkcollecten.

Mr. A. Hengstman bracht rapport uit over de National Union of Christian Schools, waarvan de Alliance een district is. Hierna bracht de Rev. A. Persenaire speciaal de komende conventie van de NUCS onder de aandacht van de aanwezigen. Deze conventie zal dit jaar voor het eerst in Canada worden gehouden en wel op de campus van de McMaster University te Hamilton, Ont.

De Alliance zal ook dit jaar weer een zomercursus organiseren. De cursus zal ditmaal twee weken duren en als docenten zullen optreden Miss J. Visser en Rev. Wm. Kok.

Rev. A. Haalboom van Jarvis gaf in een rede een duidelijke en principiële uiteenzetting van het bestaansrecht van christelijk schoolonderwijs, welke rede met zeer veel aandacht werd gevolgd. Rev. Haalboom was hier op voor hem bekend terrein, aangezien hij voorheen hoofd is geweest van de christelijke school in Sarnia.

De hoofdmoot van de agenda was het bestuursvoorstel om over te gaan tot het benoemen van een betaalde secretaris, iemand, die al zijn tijd en krachten kan geven aan het werk van de christelijke scholen in de provincie Ontario. Uiteraard ontspon zich hierover een brede discussie, ook reeds omdat dit plan de jaarlijkse kosten van ongeveer $ 7,500 meebrengt. Nadat dit plan van alle zijden belicht en besproken was, werd een voorstel aangenomen, waarin het bestuur gemachtigd wordt de plannen verder uit te werken en zich met de National Union of Christian Schools te verstaan voor samenwerking. Slechts één vereniging stemde tegen, zodat wel duidelijk was, dat de vergadering de noodzakelijkheid van het plan inzag. Over de practische uitwerking zal nu verder in de najaarsvergadering worden gesproken.

De bestuursleden A. Van Dyck, J. Wichers en D. Farenhorst traden af en waren niet herkiesbaar. Als nieuwe bestuursleden werden gekozen D. Brinkman, K. Gritter, S. Harkema, E. Hielkema en H. Schouls, zodat het bestuur nu (voor het eerst) uit tien leden bestaat.

De Ontario Alliance mag op een geslaagde vergadering terugzien, waaraan de dames van West-Toronto met hun uitstekende lunches een goed deel hebben bijgedragen.

De benauwende positie der Canadese Spoorwegen

Waarschijnlijk ziet de federale regering de datum van 15 Mei angstig gauw naderen. Onze lezers herinneren zich nog dat de regering een staking van de spoorwegmensen heeft voorkomen. Voorkomen is eigenlijk het woord niet. De spoorwegen dreigden in December van het vorig jaar stilgelegd te worden door een staking. De regering heeft toen van haar bevoegdheid gebruik gemaakt om de partijen te dwingen deze staking uit te stellen tot 15 Mei, indien geen overeenkomst in die tussentijd kon worden verkregen. Tot op vandaag is die overeenkomst er niet en ziet het er dus naar uit, dat de staking nu wel zal doorgaan.

Het is een probleem niet alleen voor het staatsbedrijf van de Canadian National Railways en voor de particuliere Canadian Pacific Railways, maar ook voor de regering.

De union eist nu een loonsverhoging van 14 cent per uur, hetgeen neerkomt op een totaalbedrag van $ 50.000.000 per jaar. Men moet dit zien in het licht van wat de regering reeds doet voor de spoorwegambtenaren. Toen in 1959 een verhoging van 17 cent werd gegeven, heeft de regering hulp toegezegd om daarmede een verhoging in de vrachttarieven te voorkomen. Deze hulp kost de regering $ 20.000.000 per jaar.

Ondanks deze subsidie hebben de spoorwegen vergunning gevraagd de vrachtprijzen met 12% te verhogen, welke ondanks de staatssubsidie nodig blijkt. Die vergunning echter is nog niet gegeven, maar de vrachtprijzen zijn "bevroren", zodat de spoorwegen geen enkele verhoging kunnen berekenen. De regering wenst eerst een rapport van de Royal Commission te bestuderen, alvoren iets te doen.

De spoorwegen in Canada vervullen een speciale rol, zou men kunnen zeggen. De grote graantransporten vergen, dat spoorlijnen gebruikt worden, die op zichzelf helemaal niet rendabel zijn.

Om de spoorwegmaatschappijen toch in staat te stellen, deze lijnen te exploiteren, heeft de Board of Transport Commissioners voorgesteld een bedrag van ongeveer 100 millioen dollar beschikbaar te stellen, te beginnen in 1961. Deze 100 millioen zou niet ieder jaar betaald behoeven te worden, maar zou gaandeweg minder kunnen worden. Hoe ook, voor 1961 is het dan toch maar 100 millioen dollar!

Daar komt nog iets bij. De provincies, die eigenlijk het meeste inkomen zouden kunnen opleveren zijn Ontario en Quebec. Maar juist in deze provincies is de concurrentie, die de spoorwegen ondervinden, zo scherp, dat om nog een paar graantjes mee te pikken, de vrachtprijzen wel laag gehouden moeten worden.

Die 100 millioen lijkt natuurlijk een verschrikkelijk hoog bedrag. Men moet echter niet vergeten, dat over het afgelopen jaar de CNR alleen al een verlies leed van $ 67.000.000. Telt men daarbij de subsidie die de regering betaalt om aan de loonsverhoging van 17 cent per uur tegemoet te komen, dan smelt dat kapitaal van 100 millioen wel aardig weg.

De regering is in een verre van benijdenswaardige positie. Een commissie, die zij voor advies in het leven had geroepen, heeft met het probleem zo lang geworsteld, dat het rapport dat zij uitbracht, bij de verschijning reeds verouderd was. Met het gevolg, dat beide partijen weer even ver zijn.

Men vraagt zich af wat hiervan worden moet. De redacteur van Maclean's Magazine suggereert terecht, dat de situatie waarschijnlijk anders zou zijn, indien beide partijen — zowel de unions als de leiding van de bedrijven — zich niet zo overtuigd hielden van het feit, dat de regering toch in zal springen als het verkeerd loopt. Daarvoor behoeft men niemand van gebrek aan ernst te beschuldigen. Maar de toestand wordt er wel ernstiger door. En de stakingsdatum van 15 Mei nadert snel!

Geestelijke verzorging tijdens de Olympische Spelen

Het lijkschouwingsrapport dat uitgebracht is naar aanleiding van de dood van de Deense wielrenner, die verleden jaar gedurende de Olympische Spelen stierf, werpt nog weer eens een schril licht op de houding die de R.K. geestelijkheid soms aanneemt.

Er waren destijds geruchten dat deze man gestorven was ten gevolge van het gebruiken van bepaalde pillen, die hem door zijn trainer waren gegeven. Dit blijkt niet juist te zijn. In het officiële rapport wordt een door de hitte veroorzaakte beroerte als de doodsoorzaak genoemd.

Uit het officiële rapport blijkt ook dat pas acht uur nadat de wielrenner in elkaar was gezakt en vier uur nadat hij was overleden, een Lutherse predikant van dit ongeval in kennis werd gesteld.

Ofschoon het aantal protestanten onder de mededingers groter was dan dat der Rooms-Katholieken, werden protestantse predikanten door Mgr. Nicola Pavoni, de religieuze coördinator voor de Olympische Spelen, uit het Olympische dorp geweerd. Verschillende verzoeken om ook iets te doen voor het geestelijk welzijn van de protestantse deelnemers aan de spelen werden afgewezen. De R.K. prelaat, die officieel werd aangesteld, moest de geestelijke zorg voor alle deelnemers regelen.

De Federale Raad van Italiaanse Evangelische Kerken deelt mede dat reeds verleden jaar Maart een verzoek werd ingediend om ook een protstants predikant aan te stellen. In juli werd dit opnieuw geprobeerd. Direct na de dood van de Deense wielrenner werd opnieuw een verzoek ingediend dat protestantse predikanten Olympische athleten zouden mogen bezoeken indien deze dat wensten. Maar op 1 September werd ook dit verzoek weer afgewezen.

Eindelijk werd, één week voor het einde der spelen, een hernieuwd verzoek toegestaan. De raad klaagt er ook over dat bekendmakingen van protestantse kerkdiensten ook niet aan de athleten werden doorgegeven. (ICN)

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....